

mg.yoe.com

SAMPLE BOOK

အိတ်ပုံပြင်များ

ပင်းယုဝေ နှင့် ငွေတာရီ ဖြန့်ဆိုသည်။

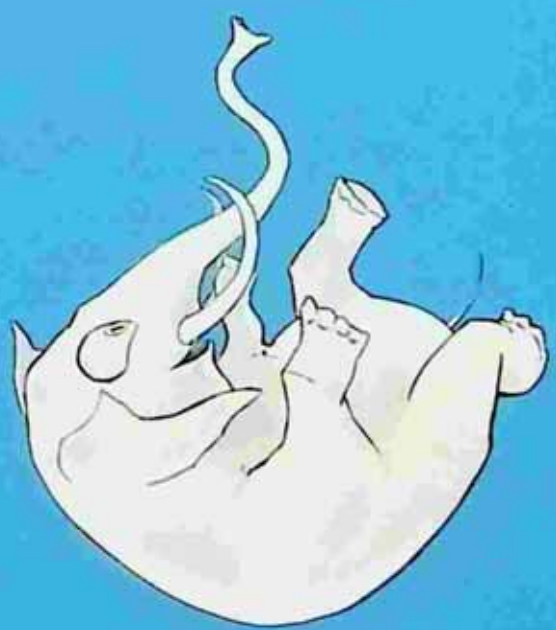
၁၉၅၄ ခု စာပေစိစာ အာဏာပြန် စာပေဆုရတည်း

mg.yoe.com

mgyc.com

ကမ္ဘာကျော်
ဒီစုတ်ပုံပြင်များ
 မင်းယုဝေ နှင့် ငွေတင်္ဂီ ဖြန့်ဆိုသော်။

၁၉၅၄ခုစာပေပိတောက်အသင်းဖြန့်ဝေချုပ်ကိုင်

Illustrated by
[Signature]

mgyc.com

- မိဖုတ်တမ်း
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
 ၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ၅၀၀
- အုပ်စု
 မျက်နှာပိုးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - အလင်္ကာဝတ်ရည်ပုံနှိပ်တိုက်(၆၃၂၇)
- အတွင်းပုံနှိပ်
 အမှတ် (၁၃၅)၊ လုံးသွယ် (၁) လမ်း၊ ၂၉-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊
 ရန်ကုန်။ ၀၉ ၄၄၈၀၁၆၂၃၂
 - သက်ပိုင်ခ
- မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း
 အတွင်းသရုပ်ဖော် - သက်ပိုင်ခ၊ နိုဘယ်အောင်၊ သန်းဇော်သစ်
 တည်းဖြတ် ၁၀၀၀၀ !ကျပ်

၉၂၀

မင်းယုဝေ၊ ငွေတာရီ ပြန်ဆိုသည် / ကမ္ဘာကျော် အိစ္ဆတ်ပုံပြင်များ။ - ရန်ကုန်။
 ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်။
 စာမျက်နှာ-၃၉၉၊ ၁၂×၁၆ စင်တီမီတာ။
 (၁) ကမ္ဘာကျော် အိစ္ဆတ်ပုံပြင်များ

ကမ္ဘာကျော် အိစ္စတ်ပုံပြင်များ

မင်းယုဝေ၊ ငွေတာရီ

ပြန်ဆိုသည်

ပထမအကြိမ်	(၁၉၅၄-ခုနှစ်)
ဒုတိယအကြိမ်	(၁၉၉၁-ခုနှစ်)
တတိယအကြိမ်	(၁၉၉၃-ခုနှစ်)
စတုတ္ထအကြိမ်	(၁၉၉၅-ခုနှစ်)
ပဉ္စမအကြိမ်	(၂၀၀၀-ပြည့်နှစ်)
ဆဌမအကြိမ်	(၂၀၁၄-ခုနှစ်)

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ

အမှတ်-၂၂၊ မဟာဇေယျလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း- ၀၉ ၂၅၀၀၁၂၃၄၀ ၊ ၀၉ ၂၅၉၂၉၁၀၃၇ ၊ ၀၉ ၇၃၀ ၄၁၁၃၇

email: kantkawwutyee@gmail.com

<http://kantkawwutyee.myanmaronlinesales.com>

တွင် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု မှာယူနိုင်ပါသည်။

mgyoe.com

မာဝိကာ

(ပထမပိုင်း)

မင်းယုဝေ ပြန်ဆိုသည်။

	စာမျက်နှာ
စဉ် အကြောင်းအရာ	
- ကျမ်းဦးစကား (မင်းသုဝဏ်)	
- အမှာစာ (မင်းယုဝေ)	
၁။ ဝံပုလွေနှင့် ဆိတ်ငယ်	၂၁
၂။ ကုန်းချောသော ကြောင်မ	၂၃
၃။ ကြွက်နှင့်ဖား	၂၅
၄။ မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းသော ဒရယ်	၂၆
၅။ လယ်ရှင်နှင့်သမင်	၂၈
၆။ သူဆင်းရဲနှင့် နတ်ရုပ်	၃၀
၇။ ကြွက်ခေါင်းဆောင်များ	၃၁
၈။ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ	၃၃
၉။ ဗေဒင်ဆရာ	၃၅
၁၀။ မြေခွေးနှင့် ဝံပုလွေ	၃၆
၁၁။ ဒရယ်၊ ဝံပုလွေနှင့် သိုး	၃၉
၁၂။ လယ်သမားအိုနှင့် မြည်း	၄၀
၁၃။ မြေခွေးလိမ္မာ	၄၂
၁၄။ ယုံမှားသော ဝံပုလွေ	၄၄
၁၅။ တောဝက်နှင့်မြေခွေး	၄၇
၁၆။ မြည်းဝယ်သူ	၄၈
၁၇။ ခြင်္သေ့နှင့် နွားထီး	၅၀

၁၈။	ခြင်္သေ့နှင့် လေးသမား	၅၂
၁၉။	မြည်းနှင့် ဒရယ်	၅၄
၂၀။	ခွေးနှင့်ပေါင်မုန့်	၅၅
၂၁။	တောကျီးမိုက်	၅၇
၂၂။	မြည်းနှင့်ခွေး	၅၈
၂၃။	မြွေနှင့်ဖြူကောင်	၆၁
၂၄။	သိုးရေခြံသော ဝံပုလွေ	၆၂
၂၅။	မြေခွေးနှင့်တဲရှင်	၆၄
၂၆။	ချိုးနှင့် ပုရွက်ဆိတ်	၆၆
၂၇။	နာမကျန်းသော ဒရယ်	၆၈
၂၈။	ခြင်္သေ့နှင့် အမဲလိုက်ခွေး	၆၉
၂၉။	လယ်သမားနှင့်မြေခွေး	၇၁
၃၀။	ခြင်္သေ့အို	၇၂
၃၁။	ဝံပုလွေနှင့် အရိပ်	၇၃
၃၂။	ဝေလငါးနှင့် ငါးငယ်	၇၅
၃၃။	ကျီးနှင့် လင်းယုန်ငှက်	၇၆
၃၄။	နွားနှင့် ဖား	၇၉
၃၅။	နှင်းဆီပင်နှင့် ပန်းခြောက်ပင်	၈၀
၃၆။	ခြင်္သေ့နှင့် ဆင်	၈၁
၃၇။	ကြမ်းကြုတ်သူ	၈၄
၃၈။	ခြင်္သေ့နှင့် လူ	၈၇
၃၉။	မြည်းနှင့် ဝံပုလွေ	၈၈
၄၀။	ပင်လယ်နှင့် သင်္ဘောသား	၉၀
၄၁။	နေရင်းအရပ်ကို စွန့်သော ကဏန်း	၉၃
၄၂။	ကြောင်နှင့် ကြက်တူရွေး	၉၄
၄၃။	မြေခွေးနှင့် နံ့ကောင်	၉၇
၄၄။	ကြောင်နှင့် ကြွက်	၉၈
၄၅။	နေမင်းနှင့် ဖားများ	၁၀၁

၄၆။	သိမ်း၊ စွန်နှင့် ခိုများ	၁၀၂
၄၇။	အမြီးပြတ်သော မြေခွေး	၁၀၃
၄၈။	မြည်းနှစ်ကောင်	၁၀၅
၄၉။	အိုးနှစ်လုံး	၁၀၇
၅၀။	နွားထီးနှင့် ကြွက်ငယ်	၁၀၉
၅၁။	ခြင်္သေ့နှင့် ကြွက်	၁၁၀
၅၂။	ကြွက်နှင့် ခြင်္သေ့မ	၁၁၃
၅၃။	ကဏန်းသားအမိ	၁၁၆
၅၄။	ပင်လယ်ငါးကလေး	၁၁၇
၅၅။	လိပ်နှင့် လင်းယုန်ငှက်	၁၁၈
၅၆။	တံငါနှင့် ငါးငယ်	၁၂၀
၅၇။	ခြင်္သေ့နှင့် ခြင်ကောင်	၁၂၂
၅၈။	ဘဝင်မြင့်သော မြည်း	၁၂၅
၅၉။	ခြင်္သေ့၊ မြည်းနှင့် မြေခွေး	၁၂၆
၆၀။	ရွာသားနှင့် မြွေ	၁၂၈
၆၁။	မဝေခွဲတတ်သော သမင်	၁၃၀
၆၂။	ဒရယ်နှင့် စပျစ်ချုံ	၁၃၂
၆၃။	ခွေးသန်းငယ်	၁၃၄
၆၄။	မြို့ကြွက်နှင့် တောကြွက်	၁၃၅
၆၅။	မယားနှစ်ယောက်နှင့် လူ	၁၃၇
၆၆။	အထင်ကြီးသော ခွေး	၁၃၉
၆၇။	ဆိတ်ငယ်နှင့် ဝံပုလွေ	၁၄၁
၆၈။	တောခေါင်းနှင့် ခြင်္သေ့	၁၄၂
၆၉။	မာနကြီးသော ဖားမကြီး	၁၄၄
၇၀။	ယာသမားနှင့် မြွေ	၁၄၆
၇၁။	သိုးနှင့် ဝက်	၁၄၉
၇၂။	ပညာရှိသော ခြင်္သေ့	၁၅၀
၇၃။	လမင်းနှင့် မိခင်	၁၅၃

၇၄။	သူရိုးနှင့် ခွေးလိမ္မာ	၁၅၄
၇၅။	စဉ်းစားဉာဏ်မရှိသော ဒရယ်	၁၅၅
၇၆။	ခရာသမား	၁၅၉
၇၇။	မြည်းနှင့် ခွေး	၁၆၀
၇၈။	ယုန်နှင့် ခြင်္သေ့	၁၆၂
၇၉။	ယင်ကောင်နှင့် နွားထီး	၁၆၃
၈၀။	ကြက်နှစ်ကောင်	၁၆၅
၈၁။	မြေခွေးနှင့် ကြက်မ	၁၆၆
၈၂။	ကျူနှင့် ဝက်သစ်ချပင်	၁၆၇
၈၃။	ခြင်္သေ့နှင့် မြေခွေး	၁၆၉
၈၄။	မြင်းရိုင်းနှင့် မြင်းယဉ်	၁၇၀
၈၅။	ဝါကြွားသူ	၁၇၂
၈၆။	စေးနှံသော သူဌေးကြီး	၁၇၄
၈၇။	မိတ်ဆွေနှစ်ဦး	၁၇၆
၈၈။	မြွေနှင့် နကျယ်ကောင်	၁၇၉
၈၉။	ဝါကြွားသော ဝက်ဝံ	၁၈၀
၉၀။	လင်းယုန်ငှက်နှင့် မြေခွေးမိုက်	၁၈၁
၉၁။	ကောင်းကင်နှင့် မြေပြင်	၁၈၃
၉၂။	သူ့ဆင်ခြေ	၁၈၄
၉၃။	နွားထီးနှင့် မြည်း	၁၈၆
၉၄။	ယုန်များနှင့် ဖားများ	၁၈၈
၉၅။	အကုသိုလ်	၁၉၁
၉၆။	မနိုင်သောဇာတ်ကို ခင်းသူ	၁၉၂
၉၇။	ကိုယ်ကျိုးကြည့်သော ခြင်္သေ့	၁၉၄
၉၈။	လေထွားသူ	၁၉၅
၉၉။	အသက်ကယ်၍ အသက်ချမ်းသာသူ	၁၉၆
၁၀၀။	ရန်ပြေ မာန်ပြေ	၁၉၈
၁၀၁။	အိတ်နှစ်အိတ်	၁၉၉

၁၀၂။	ကြင်နာသူနှင့် ရက်စက်သူ	၂၀၀
၁၀၃။	နှိမ့်ချခြင်း၏ အကျိုး	၂၀၂
၁၀၄။	လူကလေးနှင့် အိမ်ခေါင်မိုး	၂၀၄
၁၀၅။	ယောက်ျားပျိုနှင့် ကြောင်မ	၂၀၅
၁၀၆။	ဆေးဆရာနှင့် လူနာ	၂၀၇
၁၀၇။	မုဆိုးမနှင့် အိမ်ဖော်မနှစ်ဦး	၂၀၉
၁၀၈။	ခရီးသွားနှင့် နတ်ဆိုး	၂၁၀
၁၀၉။	သမင်သား အမိ	၂၁၂
၁၁၀။	နွားအို၏ အကြံပေးချက်	၂၁၄
၁၁၁။	ပျားရည်နှင့် ယင်ကောင်	၂၁၆
၁၁၂။	ကြောင်အိုနှင့် ကြွက်များ	၂၁၈

(ဒုတိယပိုင်း)
ငွေတာရီ ပြန်ဆိုသည့်။

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၁၃။	ဆိတ်ထိန်းနှင့် တောဆိတ်များ	၂၂၀
၁၁၄။	စွန်နှင့် ခိုများ	၂၂၂
၁၁၅။	မြေခွေးနှင့် ငှက်ကျား	၂၂၄
၁၁၆။	ယာခင်းရှင်နှင့် မိုးဆွေငှက်	၂၂၆
၁၁၇။	ရှေ့နေမိုက်နှင့် တည်သီး	၂၂၉
၁၁၈။	မျောက်နှင့် ကုလားအုတ်	၂၃၁
၁၁၉။	လယ်သမားနှင့်သားများ	၂၃၂
၁၂၀။	မြည်း၏ဆန္ဒ	၂၃၄
၁၂၁။	လင်းယုန်ငှက်နှင့်မြေခွေး	၂၃၆
၁၂၂။	အကြံပိုင်သော ကျီး	၂၃၈
၁၂၃။	ပုရွက်ဆိတ်နှင့် နံ့ကောင်	၂၃၉
၁၂၄။	ဖားနှစ်ကောင်	၂၄၁
၁၂၅။	မြည်းနှင့် ခွေးငယ်	၂၄၃
၁၂၆။	ဆိတ်နှင့် ခြင်္သေ့	၂၄၅
၁၂၇။	ဖျားနာနေသော စွန်	၂၄၇
၁၂၈။	မြင်းနှင့် မြည်း	၂၄၈
၁၂၉။	ကျွန်းပင်နှင့် ချုံငယ်	၂၅၀
၁၃၀။	လယ်သမားနှင့် ငှက်ဝံပို	၂၅၂
၁၃၁။	အိုမင်းသော အမဲလိုက်ခွေး	၂၅၄
၁၃၂။	သူမိုက်နှင့် ကပ္ပလီ	၂၅၆
၁၃၃။	ခွေးနှင့်အရိပ်	၂၅၇

၁၃၄။	ခရီးသည်နှစ်ဦး	၂၅၉
၁၃၅။	ရိုးဖြောင့်သော သစ်ခုတ်သမား	၂၆၁
၁၃၆။	ခွေးနှင့် ဝံပုလွေ	၂၆၃
၁၃၇။	မာန်တတ်သော မြင်း	၂၆၅
၁၃၈။	အမယ်အိုနှင့် ဆရာဝန်	၂၆၇
၁၃၉။	လယ်သမားနှင့် ခွေး	၂၇၀
၁၄၀။	ကဲ့ရဲ့တတ်သောနွားငယ်	၂၇၂
၁၄၁။	အိမ်စောင့်ခွေး	၂၇၄
၁၄၂။	နောက်ပြောင်တတ်သော သိုးကျောင်းသား	၂၇၇
၁၄၅။	ဘုရင်အလိုရှိသော ဖားများ	၂၇၈
၁၄၆။	မြည်း၊ ကြက်ဖနှင့် ခြင်္သေ့	၂၈၁
၁၄၇။	ဝံပုလွေနှင့် သစ်တောက်ငှက်	၂၈၂
၁၄၈။	သားရေနှင့် ခွေး	၂၈၄
၁၄၉။	ဇီးကွက်နှင့် ငှက်များ	၂၈၅
၁၅၀။	ခဝါသည်နှင့် မီးသွေးဖုတ်သမား	၂၈၇
၁၅၁။	မီးအိမ်	၂၈၉
၁၅၂။	ခွေး၊ ကြက်ဖနှင့် မြေခွေး	၂၉၀
၁၅၃။	သူငယ်နှင့် သစ်အယ်သီးများ	၂၉၃
၁၅၄။	စစ်သားနှင့် မြင်း	၂၉၄
၁၅၅။	ခြင်္သေ့၊ ဝံပုလွေနှင့် မြေခွေး	၂၉၆
၁၅၆။	ကုန်သည်သုံးဦး	၂၉၈
၁၅၇။	ဥဒေါင်းနှင့် ကြိုးကြာ	၂၉၉
၁၅၈။	မျောက်ဘုရင်	၃၀၁
၁၅၉။	ကျီးနှင့် ငန်း	၃၀၃
၁၆၀။	နွားစားခွက်တွင်းမှ ခွေး	၃၀၅
၁၆၁။	ကျီးနှင့်ဒိန်ခဲ	၃၀၆
၁၆၂။	စပျစ်သီးနှင့် မြေခွေး	၃၀၉
၁၆၃။	သမားယောင်	၃၁၀

၁၆၄။	ခြင်္သေ့နှင့် တောဝက်	၃၁၂
၁၆၅။	ရန်မူတတ်သော ခွေး	၃၁၄
၁၆၆။	နတ်နှင့် ပေါက်တူးရှင်	၃၁၆
၁၆၇။	မြည်း၊ မြေခွေးနှင့် ခြင်္သေ့	၃၁၈
၁၆၈။	နို့သည်မပျို	၃၂၀
၁၆၉။	ကြွက်တို့စည်းဝေးပွဲ	၃၂၂
၁၇၀။	နှံကောင်နှင့် ဇီးကွက်	၃၂၄
၁၇၁။	လှည့်စားသော ဖိနပ်ချုပ်သမား	၃၂၆
၁၇၂။	သစ်ချပင်	၃၂၉
၁၇၃။	မြည်းနှင့် ယင်ကောင်	၃၃၀
၁၇၄။	သိုးကျောင်းသားနှင့် ဝံပုလွေ	၃၃၁
၁၇၅။	လယ်သမားနှင့် ကျီးအများ	၃၃၃
၁၇၆။	လောဘကြီးသော ခြင်္သေ့	၃၃၅
၁၇၇။	သစ်ပင်နှင့် ခရီးသွား	၃၃၇
၁၇၈။	ပိတုန်းနှင့် လင်းယုန်ငှက်	၃၃၈
၁၇၉။	ဝါကြွားသော ဖား	၃၄၀
၁၈၀။	နွားထီးနှင့် ဆိတ်	၃၄၁
၁၈၁။	ကျွန်နှင့် ခြင်္သေ့	၃၄၂
၁၈၂။	မြည်းနှင့်အရိပ်	၃၄၅
၁၈၃။	အစားကြူးသော မြေခွေး	၃၄၆
၁၈၄။	ငှက်ဖမ်းသမားနှင့် ခါ	၃၄၉
၁၈၅။	သိုးငယ်နှင့် ဝံပုလွေ	၃၅၀
၁၈၆။	မြည်းနှင့် သားအဖ	၃၅၂
၁၈၇။	ဆိတ်နှင့်မြေခွေး	၃၅၆
၁၈၈။	သက်ကြားအိုနှင့် သားများ	၃၅၈
၁၈၉။	မုဆိုးနှင့် ခို	၃၆၁
၁၉၀။	ခြင်္သေ့နှင့် မြင်း	၃၆၂
၁၉၁။	မိုက်မဲသော ဖားနှင့်ကြွက်	၃၆၄

၁၉၂။	ဆိတ်နှင့် ဆိတ်ထိန်း	၃၆၆
၁၉၃။	တောခွေးမနှစ်ကောင်	၃၆၇
၁၉၄။	မြေခွေးနှင့် မျောက်	၃၇၀
၁၉၅။	သူအိုနှင့် သေမင်း	၃၇၃

အောက်ဆက်တွဲ

ကဗျာများ

၁။	ထိုနောင်တ	၃၇၆
၂။	ဝါကြားသူ	၃၇၈
၃။	သူ့ကျေးဇူး	၃၈၀
၄။	အယောင်ဆောင်	၃၈၂
၅။	အတုံ့အပြန်	၃၈၄
၆။	ပုရွက်ဆိတ်နှင့် နှံ့ကောင်	၃၈၇
၇။	မြေကြီးထဲမှ ရွှေ	၃၈၉
၈။	ဦးလောဘ	၃၉၁
၉။	ဖားနှင့် ကြွက်	၃၉၂
၁၀။	မြေခွေးနှင့် ငှက်ကျား	၃၉၄
၁၁။	မြို့ကြွက်နှင့် တောကြွက်	၃၉၇

ကျမ်းဦးစကား

ဤစာအုပ်၏ အမည်တစ်ပိုင်းဖြစ်သော “ပုံပြင်” ဆိုသော ဝေါဟာရ မှာ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး FABLE ကို မြန်မာပြန်ထားသော ဝေါဟာရဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကား FABLE ဆိုသည်မှာ ဥပဒေသပါသော ဆုံးမစာပုံပြင်ဖြစ်၍ တိရစ္ဆာန်များကို ဇာတ်ကောင်အဖြစ် ကပြစေသော ဇာတ်ကလေးပင်ဖြစ်လေ သည်။ သက္ကတစာပေတွင် ထင်ရှားကျော်စောသော ဟိတောပဒေသကျမ်းနှင့် ပဉ္စတန္ဒရကျမ်းတို့သည်လည်း အမျိုးအစားဝင်များဖြစ်ကြသည်ဟုဆိုကြ လေသည်။ ဤဒဏ္ဍာရီပုံပြင်မျိုးကို ရေးသား၍ ကျော်စောထင်ရှားသော ပြင်သစ် စာဆို လာဖေါင်တိန်က

တရားနာခိုက်၊ တို့သမ်းငိုက်၏။
 စိတ်ကြိုက်ပျော်အောင်၊ ပုံပြင်ဆောင်အံ့။
 ယုန်ကောင်ရွှေကျား၊ ဇာတ်ခင်းသွားသော်
 အများလူတို့ မပျင်းတည်း။

ဟူ၍ ထုတ်ဖော်မြွက်ဟခဲ့လေသည်။ လာဖေါင်တိန်၏ အဆိုမှန်သည် ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တရားနာသွားသောအခါ သမ်းမိကြသည်။ သို့သော် ပုံတိုပါဌ်စကလေးများကို နားထောင်ရသောအခါ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ဤအချက်ကို ပညာရှိကြီးများ သိကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ဆုံးမလိုသော အချက်တို့ကို ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ကလေးများနှင့် တန်ဆာဆင်၍ လူထုပရိသတ်အား ပေးခဲ့ကြလေသည်။

ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များကို တီထွင်ပြောဟော၍ လောကအား အလင်းရောင် ပေးကာ ဆုံးမခဲ့သော ကမ္ဘာ့ပညာရှိကြီးများတွင် ယခုစာအုပ်ပါ ဒဏ္ဍာရီများကို ပြောဟောခဲ့သော ပညာရှိအိစ္စတ်သည် ရှေးအကျဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သူသည် ခရစ်တော်မပေါ်မီ အနှစ်ခြောက်ရာလောက်က ဂရိပြည်၌ ပေါ်ပေါက် ခဲ့သော ပညာရှိဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ပညာရှိဆိုသော်လည်း သူသည် သူတစ်ပါး ထံ၌ အစေအပါးခံနေရရှာသော ကျွန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ငါ ဖြစ်လင့်ကစား လောကကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ရာတွင် သူမတူအောင် ထက်မြက်သောဉာဏ်ရှိ

mgyoe.com

သည် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်သဖြင့် ဤဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များကို တီထွင်ပြောဟောကာ
 လောကကို ဆုံးမနိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ၏ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များသည် ဥရောပစာပေ
 အသီးသီးတို့၏ အုတ်မြစ်ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ဥရောပ၏ ဉာဏဗလ၊ စာရိတ္တဗလနှင့်
 မိတ္တဗလတို့ကိုလည်း များစွာ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ပေသည်။

ဤသို့ အပျင်းကိုလည်းပြေစေ၍ အဆုံးအမကိုလည်း ပေးတတ်သော
 အိစ္စတ်ပုံပြင်များကို မင်းယုဝေနှင့် ငွေတာရီတို့ ဇနီးမောင်နှံတို့က မြန်မာပြန်ဆို
 ကာ လှလှပပ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေကြသည်မှာ မြန်မာလူမျိုးနှင့် မြန်မာစာအတွက်
 အထူးဝမ်းသာဖွယ်ကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ပါပေသည်။ ယခု စကားပြေနှင့် မြန်မာ
 ပြန်ထားသည်တို့မှ ကောင်းနိုးရာရာကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် သင့်လျော်သောပုံစံမျိုး
 ဖြင့် မြန်မာကဗျာသို့ ပြန်ဆိုနိုင်မည်ဆိုပါက သာလွန်ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကြီး ဖြစ်
 ပေလိမ့်မည်တည်း။

မင်းသုဝဏ်
 (၁၄-၆-၁၉၅၄)

ကမ္ဘာကျော် အိစ္စတ်ပုံပြင်နှင့် ကျွန်တော်

ကျွန်တော်သည် ဇနီးငွေတာရီနှင့်အတူ ပူးတွဲလျက် ကမ္ဘာကျော်အိစ္စတ် ပုံပြင်များကို ဘာသာပြန်ဆို၍ ဟံသာဝတီသတင်းစာ၌ အပတ်စဉ်တင်ဆက်ခဲ့ ပါသည်။ ပုဒ်ရေပေါင်း ၃၀၀-ကျော်သောအခါ ယင်းတို့ကို စုပေါင်း၍ ဟံသာ ဝတီပုံနှိပ်တိုက်က ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ထုတ်ဝေရာ၌ မျက်နှာဖုံးပုံနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီများကို နာမည်ကျော်ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘကြည်က ရေးဆွဲခဲ့ပါသည်။ ကျမ်းဦးစကားကို ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်က အားပေးရေးသား ချီးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ၁၉၅၄-ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ထိုကမ္ဘာကျော်အိစ္စတ်ပုံပြင်များ ဘာသာပြန် စာအုပ်သည် ၁၉၅၄-ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်ဘာသာပြန်ဆု ရရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က စာပေဗိမာန်ဆုကို အမျိုးသားစာပေဆုဟူ၍ မခေါ်သေးပါ။ နောင်သောအခါတွင်မှ စာပေဗိမာန်ဆုကို အမျိုးသားစာပေဆုဟု ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ စာရေးဆရာကြီး စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း ၏ 'ငမဲကျွန်' ဝတ္ထုကို စာပေဗိမာန်ဝတ္ထုဆု ပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၌မရှိပါ။ ဗြိတိသျှကောင်စီပညာသင်ဆုရ၍ အင်္ဂလန် နိုင်ငံ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်၌ ဘာသာပြန်နှင့် အဘိဓာန်ပညာရပ်များကို သွားရောက် လေ့လာဆည်းပူးနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ငွေတာရီတစ်ဦးတည်းသာ ဆုနှင်းသဘင် သို့ တက်၍ ဆုယူရပါသည်။

အိစ္စတ်ပုံပြင်များကို ကျွန်တော် အလွန်နှစ်သက်မြတ်နိုးလှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝကတည်းကပင် ဒေါင်းဖတ်စာများ၌ အိစ္စတ်ပုံပြင်အချို့တို့ကို သင်ယူခဲ့ရပါသည်။ အိစ္စတ်ပုံပြင်များကို စုဆောင်းဘာ သာပြန်ဆိုသောအခါတွင် ထိုပုံပြင်များ၏ အရသာကို ပိုမိုခံစားခဲ့ရပါသည်။ သင်ခန်းစာများ ပိုမိုသိရှိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အမေရိကန်သမ္မတကြီး

အိဗရာလင်ကွန်းသည် အိစ္စတပုံပြင်စာအုပ်အား လက်စွဲပြုခဲ့သည်ဆိုသည်ကို နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ငွေတာရီဘာသာပြန်ဆိုသော ဤကမ္ဘာကျော် အိစ္စတ ပုံပြင်များစာအုပ်ကို ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပြီးနောက် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရပါသည်။ ပထမအကြိမ် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေရာတွင် မြန်မာစကားပြေ အရေးအသား အားနည်းချက်များရှိခဲ့ရာ ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရာတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အိစ္စတပုံပြင်များကို စကားပြေဖြင့် ပြန်ဆိုသည်သာ မက အချို့ကို ကဗျာဖြင့်ဖွဲ့ဆိုခြင်းလည်း ပြုခဲ့ပါသည်။ ယခု စာအုပ်တွင် ဘာသာပြန်နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ထုတ်ဝေရာ၌ အားပေးကူညီသူများဖြစ်သော မြေးဖြစ်သူ အယ်ဒီတာကိုအောင်ထက် (အောင်ဟိန်းထက်)၊ ကိုဉာဏ်သာဇော်တို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ထုတ်ဝေသူ ဆရာမ မဝိုင်း (ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေတိုက်)၊ သရုပ်ဖော် ပန်းချီ ပန်းချီဦးစိန်၊ ကိုနိဘယ်အောင်၊ ကိုသက်ပိုင်ခ၊ ကိုသန့်ဇော်သစ်နှင့် မခင်ချိုဆက်(ကွန်ပျူတာ)တို့ကိုလည်းကောင်း အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိပါ ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

မင်းယုဝေ
(၂၈-၉-၂၀၁၃)

(ပထမပိုင်း)

မင်းယုဝေ ပြန်ဆိုသည့်။

ဝံပုလွေနှင့် ဆိတ်ငယ်

တစ်ရံရောအခါ ဝံပုလွေတစ်ကောင်သည် လယ်ကွင်းတစ်ခုထဲ၌ ပြေးလွှားမြူးထူးလျက်ရှိသော ဆိတ်တစ်ကောင်ကိုမြင်ရာ ဖမ်းဆီးစားသောက်ရန် နောက်မှပြေး၍ လိုက်၏။ ဆိတ်ငယ်သည် ခွန်အားရှိသမျှ အစွမ်းကုန် ထွက်ပြေးပါသော်လည်း မရ။ ဝံပုလွေသည် သူ့ကို မိလား၏။

ဤတွင် ဆိတ်ငယ်သည် ပြေးရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ကာ ဝံပုလွေအား “အဆွေဝံပုလွေ၊ ကျွန်ုပ်သည် ထွက်ပြေးပါသော်လည်း သင့်လက်မှလွတ်မြောက်ရန် လမ်းမမြင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သင်စားသည်ကို ကြည်ဖြူစွာ ခံပါတော့မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် သေသောအခါ၌ ပျော်ရွှင်စွာ သေလိုသောဆန္ဒရှိသဖြင့် မသေမီ ကခုန်လိုပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကခုန်ရန် သင်က ပလွေကို မှုတ်ပေးပါ” ဟု ပရိယာယ်ဖြင့် ပြောဆိုလေသည်။

ဝံပုလွေလည်း ဆိတ်ငယ်ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ပလွေကို မှုတ်၏။ ဆိတ်ငယ်သည်လည်း ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကခုန်၏။ ထိုအခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လယ်စောင့်ခွေးတို့သည် ပလွေသံကိုကြားသဖြင့် ပြေးလာလေရာ ဝံပုလွေသည် ဆိတ်ငယ်ကို မစားဖြစ်တော့ဘဲ ထွက်ပြေးရလေသည်။

ထိုအခါ ဝံပုလွေသည် တောထဲသို့ပြေးဝင်ရာမှ နောင်တရစွာဖြင့် ဤသို့ ဆို၏။

“ငါသည် ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သောအလုပ်ကို လုပ်မိသဖြင့် ဤသို့ ဖြစ်ရပေသည်။ စင်စစ်သော်ကား ငါ၏အလုပ်မှာ သားကောင်ကို ကိုက်သတ် စားသောက်ရန်သာဖြစ်ပြီး ပလွေမှုတ်ရန် မဟုတ်ပါတကား။

ကုန်းချောသော ကြောင်မ

တစ်ရံရောအခါ အလွန်ကြီးမားလှသော ဝက်သစ်ချပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိ၏။ ထိုအပင်ထိပ်ဖျားရှိ သစ်ကိုင်းများအကြား၌ လင်းယုန်ငှက်မတစ်ကောင် သည်လည်းကောင်း၊ အလယ်ပင်စည်ရှိ သစ်ခေါင်းထဲ၌ ကြောင်မတစ်ကောင် သည်လည်းကောင်း၊ အပင်ခြေရင်းရှိ သစ်မြစ်တို့ကြားထဲ၌ ဝက်မတစ်ကောင် သည်လည်းကောင်း ကိုယ်စီကိုယ်ပင် သားငယ်၊ သမီးငယ်များကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ကာ အသီးသီး နေထိုင်ကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကြောင်မသည် လင်းယုန်ငှက်မရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လျက် “အဆွေ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခုအခါ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေပြီ။ အပင်ခြေရင်းရှိ ဝက်မသည် သစ်ပင်ကြီး ပြုလဲသွားပါက သင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏သားငယ်၊ သမီးငယ်များကို သတ်ဖြတ်စားသောက်ရန် သစ်မြစ်တို့ကို တဖြည်းဖြည်း တူးဖြတ်နေပြီ။ သင်သည် အလိုရှိရာကိုသာ ပြုမူပါလော့။ ကျွန်ုပ်မူကား နေရာမှ အနည်းငယ်မျှ ဖယ်ခွာခြင်းမပြုဘဲ ဝက်မ၏ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်၍သာ ကြည့်တော့မည်” ဟူ၍ ကုန်းချောပြောဆိုလေသည်။ ထိုအခါ လင်းယုန်ငှက်မသည် များစွာပင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်မိ၏။

ကြောင်မလည်း လင်းယုန်ငှက်မထံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးလျှင် ဝက်မထံ သို့ တစ်ဖန် ချဉ်းကပ်လျက် ဤသို့ ကုန်းချောပြောဆိုပြန်၏။

“အဆွေ၊ အပင်ထိပ်ဖျားရှိ လင်းယုန်ငှက်မသည် သင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အစာရှာထွက်ခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ သားငယ်၊ သမီးငယ်များကို ထိုးသုတ် သတ်ဖြတ်၍ သူ၏သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့ စားသောက်စေရန် ဆောင်ကြဉ်းပေး မည့်အကြောင်း ပြောဆိုနေသည်ကို ကျွန်ုပ် တစ်စွန်းတစ်စ ကြားခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နေရာမှမခွာဘဲ ကျွန်ုပ်၏သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့ကို စောင့်ရှောက်၍ နေပါတော့မည်။ အသင်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် နေရာမှ မခွာဘဲ သင်၏သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့ကို စောင့်ရှောက်၍နေမည် မဟုတ်ပါလော။”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးသည့်နေ့မှစ၍ ကြောင်မသည် နေ့အခါ အစာရှာ မထွက်။ ညအခါမှသာ တိတ်တဆိတ် အစာရှာထွက်သည်။ ထိုအခါ လင်းယုန် ငှက်မနှင့် ဝက်မတို့က အကယ်ပင် ကြောင်မသည် နေရာမှမခွာဘဲ သူ၏ သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့ကို စောင့်ရှောက်သည်ဟု ထင်မှတ်ကြသည်။ သူတို့ လည်း နေရာမှမခွာဘဲ နေကြ၏။ ဤတွင် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အစာရေစာ မရတော့ရာ သူတို့၏ သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့သည် အစာရေစာငတ်ပြတ်ကာ သေဆုံးသွားကြလေ၏။

ထိုအခါ ကြောင်မသည် သူ၏ သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့နှင့်အတူ လင်းယုန်ငှက် အသေကောင်ကလေးများနှင့် ဝက်အသေကောင်ကလေးများကို အားရပါးရဖြင့် မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။

ကြွက် နှင့် ဖား

တစ်ရံရောအခါ ကြွက်တစ်ကောင်နှင့် ဖားတစ်ကောင်သည် မြေနိမ့်ပိုင်း၌ သူ ဘုရင်ဖြစ်ထိုက်သည်၊ ငါ ဘုရင်ဖြစ်ထိုက်သည်ဟူ၍ အငြင်းအခုံဖြစ်ကြသည်။ ငြင်းခုံမှုမှာ အတောမသတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေရာ နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်ပြုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ပြုကြ၏။

အစတွင် ကြွက်သည် မြက်ပင်များအောက်မှနေ၍ ဖားကို ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ရာ ဖားသည် များစွာပင် အခက်အခဲတွေ့ရှိရသည်။ ထိုအခါ ဖားသည် ကြွက်ကို ရှင်းလင်းသော ကွင်းပြင်ထဲ၌ သူရဲကောင်းပီပီ တိုက်ခိုက်ရန် ချိန်းဆို၏။ ကြွက်လည်း ဖား၏ချိန်းဆိုချက်ကို သဘောတူလိုက်၏။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျူရိုးတံတို့ကို လှံတံများအဖြစ် အသုံးပြုကာ ကွင်းပြင်ထဲ၌ တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ထိုအခိုက် စွန်တစ်ကောင်သည် လေဟုန်စီးလျက် ပျံသန်းလာရာမှ သူတို့နှစ်ဦးကို တွေ့ရှိသွား၏။ ဤတွင် သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေလျက် အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် မကြာမီပင် သူသည် သူတို့၏ရန်ကို ဂရုမပြုနိုင်ကြဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုး၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြသော ကြွက်နှင့်ဖားတို့ကို အလစ်တွင် ထိုးသုတ်သွားလေသတည်း။

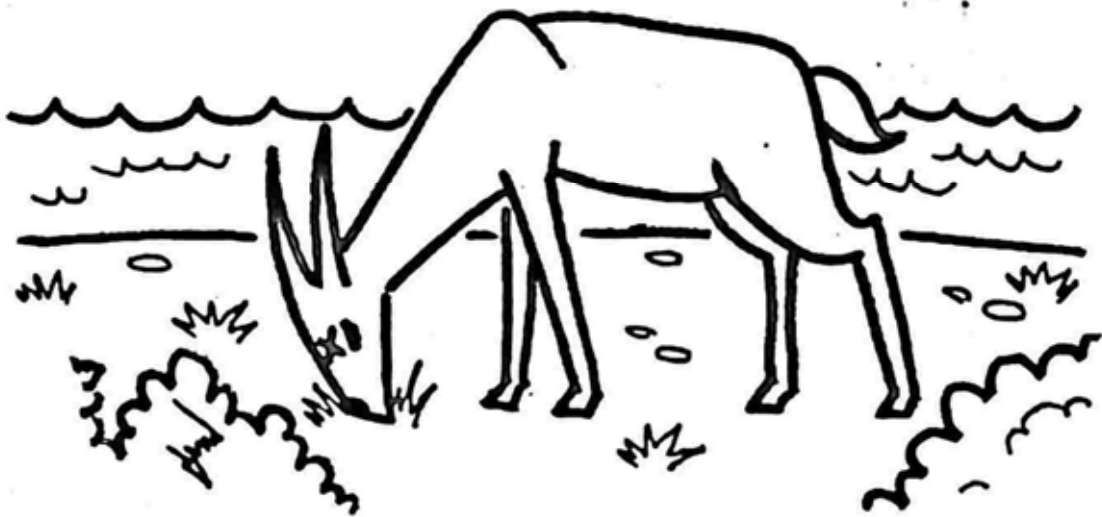
မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းသော ဒရယ်

တစ်ခါသော် မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနေသော ဒရယ်တစ်ကောင်သည် ပင်လယ်ကမ်းပါး၌ အစာစားလျက်ရှိ၏။ ဤသို့ အစာစားရာ၌ သူသည် ကောင်းသောမျက်စိကို ကုန်းဘက်သို့သာ လှည့်၍ထား၏။ အကြောင်းမူကား ကုန်းဘက်မှ အမဲလိုက်ခွေးများ ရောက်ရှိလာပါက ချက်ချင်းတွေ့မြင်ကာ ရှောင်ရှားနိုင်ရန် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကျန်မကောင်းသော မျက်စိတစ်ဖက်ကိုမူ ပင်လယ်ဘက်သို့ လှည့်ထား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပင်လယ်မှ မည်သည့်ဘေးရန်မျှ သူ့ထံ ကျရောက်မည်မဟုတ် ဟူ၍ ယူဆသောကြောင့်ပင်။

သို့သော် သူ၏ယူဆချက်ကား လွဲမှားခဲ့လေပြီ။ ပင်လယ်မှ သင်္ဘောသားတစ်စုသည် သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ပြီးနောက် ကမ်းပါးသို့ တက်လာရာတွင် ဒရယ်ကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်ကြလေ၏။ ဒရယ်မူကား သူတို့ကို မမြင်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် လေးဖြင့် ပစ်လိုက်လေရာ ဒရယ်ကို အလွယ်တကူပင် ထိမှန်သွား၏။

ဒရယ်လည်း မြားဆိပ်တက်၍ သေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်ရာမှ “အစက ငါသည် ကုန်းအရပ်မှသာ ဘေးရန်ပေါ်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ယခုသော်ကား ငါမထင်သည့် ပင်လယ်အရပ်မှ ဘေးရန်ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ငါသည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရပေသည်။ ငါကား မိုက်မဲလှစွာတကား” ဟူ၍ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ညည်းညူလေသတည်း။

လယ်ရှင်နှင့်သမင်

တစ်နေ့သ၌ သမင်တစ်ကောင်သည် အမဲလိုက်ခွေးတို့၏ ဘေးရန်မှ လွတ်မြောက်စေခြင်းငှာ နွားတင်းကုပ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ကြောက်လန့်တကြား ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်း၏။ ထိုအခါ တင်းကုပ်အတွင်းရှိ နွားများအနက်မှ တစ်ကောင်သောနွားက သမင်ကို “အဆွေ၊ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ ရန်များလှသည့်နေရာသို့ လာရောက်ပုန်းအောင်းရပါသနည်း။ မကြာမီ လယ်သမားတို့ ရောက်ရှိလာပါက သင့်အား မုချတွေ့ရှိသွားကာ သတ်ဖြတ်ကြတော့မည်” ဟူ၍ ဆို၏။

ထိုအခါ သမင်က “အဆွေ ...၊ ကျွန်ုပ် ပုန်းအောင်းရန်သာ သင်တို့ ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်ုပ်သည် အမဲလိုက်ခွေးတို့၏ရန်မှ လွတ်မြောက်သကဲ့သို့ ယခုလည်း လယ်သမားတို့၏ရန်မှ လွတ်မြောက်ရန် အားထုတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်” ဟု ဆိုလေသည်။

နွားတို့လည်း သမင်၏အလိုသို့ လိုက်လျောကြသဖြင့် သမင်သည် ကောက်ရိုးပုံအောက်၌ ပုန်းအောင်း၍နေလေ၏။ ညနေချမ်းသို့ ရောက်လတ်သော် လယ်ရှင်နှင့် သူရင်းငှားတို့သည် ကောက်ရိုးများကို သယ်ဆောင်ကာ

လယ်တောမှ ပြန်လာကြ၏။ ရှေးဦးစွာ သူရင်းငှားတို့သည် သမင်ပုန်းအောင်းရာ တင်းကုပ်သို့လာ၍ ကောက်ရိုးများကိုထားပြီးလျှင် သမင်အားမမြင်ဘဲ အမှတ် တမဲ့ပင် ထွက်ခွာသွားကြ၏။

ဤတွင် သမင်သည် နွားတို့အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားလေရာ တစ်ကောင်သောနွားက “သင်၏လွတ်မြောက်မှုအတွက် ငါတို့အားလုံးပင် ဝမ်းသာကြပါ၏။ သို့သော် သင်သည် လုံးဝလွတ်မြောက်ပြီဟူ၍ မဆိုနိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့၏သခင်ဖြစ်သော လယ်ရှင်သည် တင်းကုပ် သို့မရောက်လာသေးပါ။ သူသည် အလွန်တရာ မျက်စိလျင်သူဖြစ်သည်။ သူ ရောက်လာပါက သင့်အား တွေ့ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မှတ်လျက်ရှိပါသည်” ဟူ၍ ဆိုလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် လယ်ရှင်သည် တင်းကုပ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ သမင်လည်း ရှေးနည်းအတိုင်း ပုန်းအောင်းနေလေ၏။ သို့သော် လယ်ရှင်သည် ကောက်ရိုးပုံကို သေချာစွာကြည့်သောအခါ သမင်၏ဦးချိုတို့ ထိုးထွက်၍နေသည်ကို တွေ့ရှိလေ၏။ ဤတွင် သူသည် ချက်ချင်းပင် သမင်ကို ဖမ်းဆီးသတ် ဖြတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

သူဆင်းရဲနှင့် နတ်ရုပ်

တစ်ရံသောအခါ သူဆင်းရဲတစ်ယောက်၌ နတ်ရုပ်တစ်ရုပ်ရှိ၏။ သူသည် ထိုနတ်ရုပ်ကို ကောင်းစွာပသထား၏။ ထို့နောက် နေ့စဉ်ပင် နတ်ရုပ်ကို ရှိခိုးလျက် သူ့အား သူ့ချမ်းသာတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိရန် ကယ်မပါမည့်အကြောင်း ဆုတောင်းလေ့ရှိ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကာလအတန်ကြာခဲ့သော်လည်း သူ့မှာ ထူးခြား၍မလာ။ နဂိုဆင်းရဲမြဲအတိုင်း ဆင်းရဲ၍သာနေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် သူသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် နတ်ရုပ်ကိုယူ၍ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူသည် ရုတ်တရက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။ အကြောင်းမူကား ကျိုးပဲ့လျက်ရှိသော နတ်ရုပ်ထဲမှ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရွှေဒင်္ဂါးများ ထွက်ကျလာသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

သူသည် ရွှေဒင်္ဂါးများကို အားပါးတရကောက်ယူလျက် “အို စဉ်းလဲသောနတ်မိုက်၊ သင့်ကို ငါ ကောင်းစွာပသထားစဉ်အခါက သင်သည် ငါ့ကို ကယ်မခြင်းမပြု။ ယခု သင့်ကို ငါ ပသခြင်းမပြုဘဲ ဖျက်ဆီးခြင်းပြုသည်တွင်မှ ငါ့ကို ကယ်မခြင်းပြုလေသည်တကား” ဟူ၍ ပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ကြွက်ခေါင်းဆောင်များ

တစ်ခါသော် မြေပါတစ်စုနှင့် ကြွက်တစ်အုပ်တို့သည် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကာ တိုက်ခိုက်ကြ၏။ တိုက်ခိုက်သည့်အခါတိုင်းလည်း ကြွက်တို့သည် အရေးနိမ့်ကြ၏။ သူတို့သည် ကြိမ်ဖန်များစွာပင် မြေပါတို့၏ ဖမ်းဆီးစားသောက်ခြင်းကို ခံကြရ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် အစည်းအဝေးခေါ်ကြသည်။ မြေပါတို့၏ရန်ကို မည်သို့ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်မည်ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြ၏။ ဤတွင် ကြွက်အိုကြီးတစ်ကောင်သည် နေရာမှထလျက် “အချင်းတို့၊ ငါတို့ စစ်ရေးနိမ့်ရခြင်းမှာ ငါတို့၌ အုပ်ချုပ်မည့် ခေါင်းဆောင်များ မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ခေါင်းဆောင်များထားရှိကာ အစီအစဉ်ပြု၍ ချီတက် တိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါက မုချ အနိုင်ရပေမည်” ဟု အကြံပေး ပြောဆို၏။

သူ၏အကြံကို ကြွက်အားလုံးပင် သဘောတူကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ခွန်အားအကြီးဆုံးဖြစ်သော ကြွက်များကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် ခေါင်းဆောင်များအဖြစ် ခန့်ထားကြ၏။ ထိုကြွက်များလည်း ဦးစီးခေါင်းဆောင်နှင့် လျော်ညီစွာ တံဆိပ်များ၊ လက်နက်များကို ဆင်မြန်းကိုင်ဆောင်ကြ၏။

မကြာမီပင် ကြွက်အပေါင်းသည် ခေါင်းဆောင်ကြွက်များကို ရှေ့၌ ထားကာ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ချီတက်ကြ၏။ သို့သော် မြွေပါတို့နှင့် တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ကြသောအခါ၌ကား ယခင်ကအတိုင်းပင် စစ်ရေးနိမ့်ကြပြန်၏။

သူတို့သည် အရေးနိမ့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးပြီးလျှင် တွင်းများထဲသို့ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းကြ၏။ ဤသို့ ထွက်ပြေးပုန်းအောင်းကြရာ၌ အခြားကြွက်များအဖို့ ဘေးရန်မှလွတ်မြောက်သည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ခေါင်းဆောင်ကြွက်များကား မလွတ်ကင်းရှာ။ လေးလံသောတံဆိပ်နှင့် လက်နက်များကြောင့် သူတို့သည် ကောင်းစွာလည်း ထွက်မပြေးနိုင်၊ တွင်းထဲသို့လည်း မဝင်နိုင်နှင့် နောက်ဆုံး၌ မြွေပါတို့၏ ဖမ်းဆီးကိုက်သတ်ဝါးမျိုခြင်းကို ခံကြရလေ၏။

ဝမ်းဗိုက်နှင့် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ

တစ်ခါသော် လူ၏ကိုယ်ရှိ ဝမ်းဗိုက်ကို ကျန်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတို့က မကောင်းဆိုကြသည်။ သူတို့က “ဝမ်းဗိုက်သည် ဘာမျှအသုံးမဝင်၊ အလုပ်လည်းမလုပ်၊ ပျင်းရိသူသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းဗိုက်အတွက် သူတို့သည် ဘာမျှ ကူညီခြင်း မပြုလို” ဟူ၍ ပြောဆိုကြ၏။

လက်က “သူသည် သူ၏လက်ချောင်းများကို လှုပ်ရှား၍ ပေးမည် မဟုတ်။ သို့မှ ဝမ်းဗိုက်သည် အစာမစားရဘဲ ငတ်မွတ်ခြင်းဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ပါးစပ်ကလည်း “သူသည် အစာတို့ကို ပါးစပ်တွင်းသို့ သွတ်သွင်းသောအခါ လက်ခံခြင်းပြုလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့ဖြစ်ပါက ဝမ်းဗိုက်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အစာစားခွင့် ရတော့မည်မဟုတ်” ဟုဆို၏။ သွားတို့ကလည်း “အကယ်၍ ပါးစပ်သည် အစာကို လက်ခံသည့်တိုင်အောင် သူတို့ကမူ ဝါးမျိုခြင်းပြုမည် မဟုတ်” ဟူ၍ ဆိုကြပြန်၏။

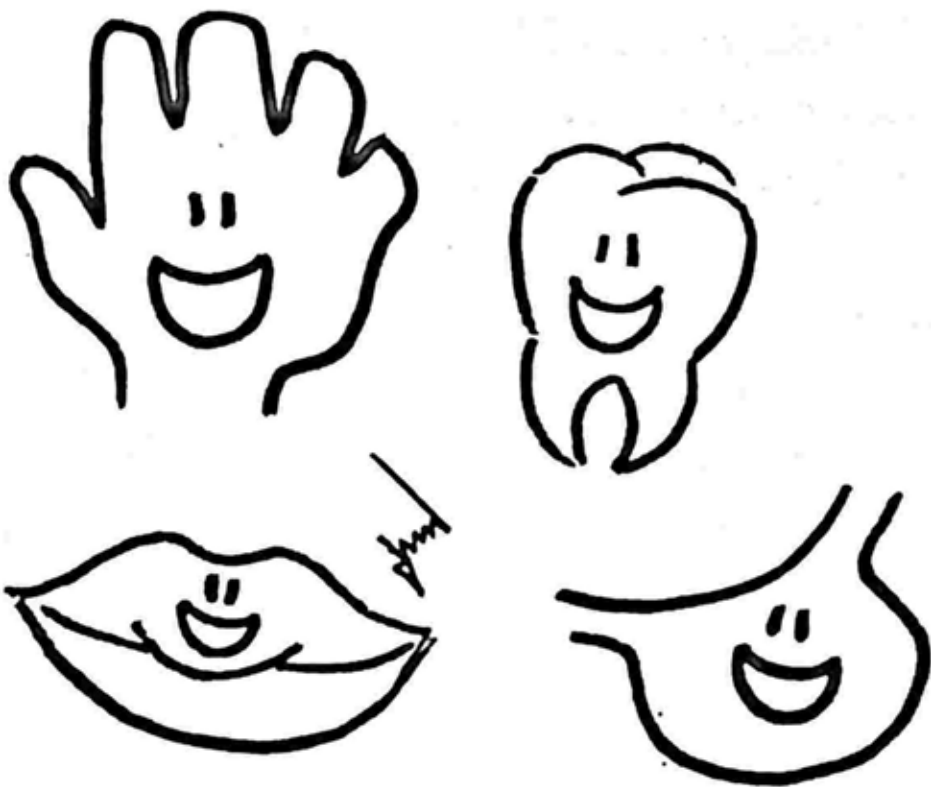
သူတို့သည် ဆိုသည့်အတိုင်းပင် အညီအညွတ်ပြုမူကြ၏။ သို့သော် ဤသို့ပြုမူ၍ များမကြာမီအတွင်း၌ပင် လက်တို့သည် တစ်စတစ်စ အားနည်းလျက် ကြုံလို့လာကြ၏။ ပါးစပ်သည်လည်း သွေ့ခြောက်ကာ အသုံးမဝင်ဖြစ်

mgj.e.com

လာ၏။ သွားတို့မှာလည်း ဝါးမျိုခြင်းမပြုရသဖြင့် ကိုက်ခဲလာကြ၏။ သို့ဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး မွတ်သိပ်သည့်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ကား သူတို့သည် ဝမ်းဗိုက်ထံ အစာပို့ဆောင်ကျွေးမွေးခြင်းမပြုပါက သူတို့အားလုံးမှာလည်း ရှင်သန်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို သဘောပေါက်သွား၏။ ထို့ပြင် ဝမ်းဗိုက်မှာ သာမန်အားဖြင့်ကြည့်ပါက အသုံးမဝင်ဟုထင်ရသော်လည်း စင်စစ်မှာမူ အသုံးအဝင်ဆုံး အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် လူ၏အသက်ရှင်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရကြောင်းတို့ကို သူတို့ သိရှိသွားလေသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဗိုက်မဲလှသည့်သူတို့၏ အကြံအစည်နှင့် အပြုအမူတို့ကို ရပ်စဲလိုက်ကြ၏။ ဤတွင်မှ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်တကွ သူတို့အားလုံးသည် နဂို အားအင်ပြည့်ဖြိုးသည့်အခြေသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

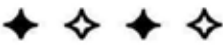
ဗေဒင်ဆရာ

တစ်နေ့သ၌ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်သည် ဈေးလယ်ကောင်၌ ထိုင်လျက် ဗေဒင်မေး လာရောက်သူများအား ဗေဒင်ဟောပြောနေ၏။

ထိုအခိုက် အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်သည် သူ့ထံ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ ယခုပင် ဗေဒင်ဆရာအိမ်ကို သူ့ခိုးများဖောက်ထွင်းကာ ပစ္စည်းတို့ကို ယူဆောင်ပြေးလေပြီဟု ပြောဆိုသည်။

အိမ်နီးချင်း၏စကားကို ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗေဒင်ဆရာသည် နေရာမှ ရုတ်တရက်ထကာ သူ့အိမ်ရှိရာသို့ ပြေးသွား၏။ ဤသို့ပြေးသွားရာ၌ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးပင် သူသည် သူ့ဆံပင်တို့ကိုဆွဲလျက် ငိုယိုသွား၏။ ထို့ပြင် သူ့ခိုးတို့ကိုလည်း ကျိန်ဆဲသွား၏။

ထိုအခြင်းအရာကို အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားလာကြသူအပေါင်းတို့ မြင်လေသော် ရယ်မောကြကုန်၏။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်သောသူကမူ ရယ်မောရုံတင်မကဘဲ “ကျွန်ုပ်တို့ဗေဒင်ဆရာသည် အခြားသူများအတွက် ရှေ့တွင် မည်သို့ဖြစ်မည်ကို ဟောပြောတတ်သော်လည်း သူ့အတွက် ရှေ့အဖို့ မည်သို့ဖြစ်မည်ကိုမူ လုံးဝ မဟောပြောတတ်ပါတကား” ဟု ပြောင်လှောင်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

မြေခွေးနှင့် ဝံပုလွေ

တစ်နေ့သ၌ မြေခွေးတစ်ကောင်သည် ရေတွင်းတစ်ခုထဲသို့ လိမ့်ကျသွား၏။ ရေထဲ၌ သူသည် နစ်မြုပ်အံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်။ အနီးအနား၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူရှိပါက ကူညီရန် လာရောက်စိမ့်သောငှာ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်၍ အကူအညီ တောင်းနေ၏။

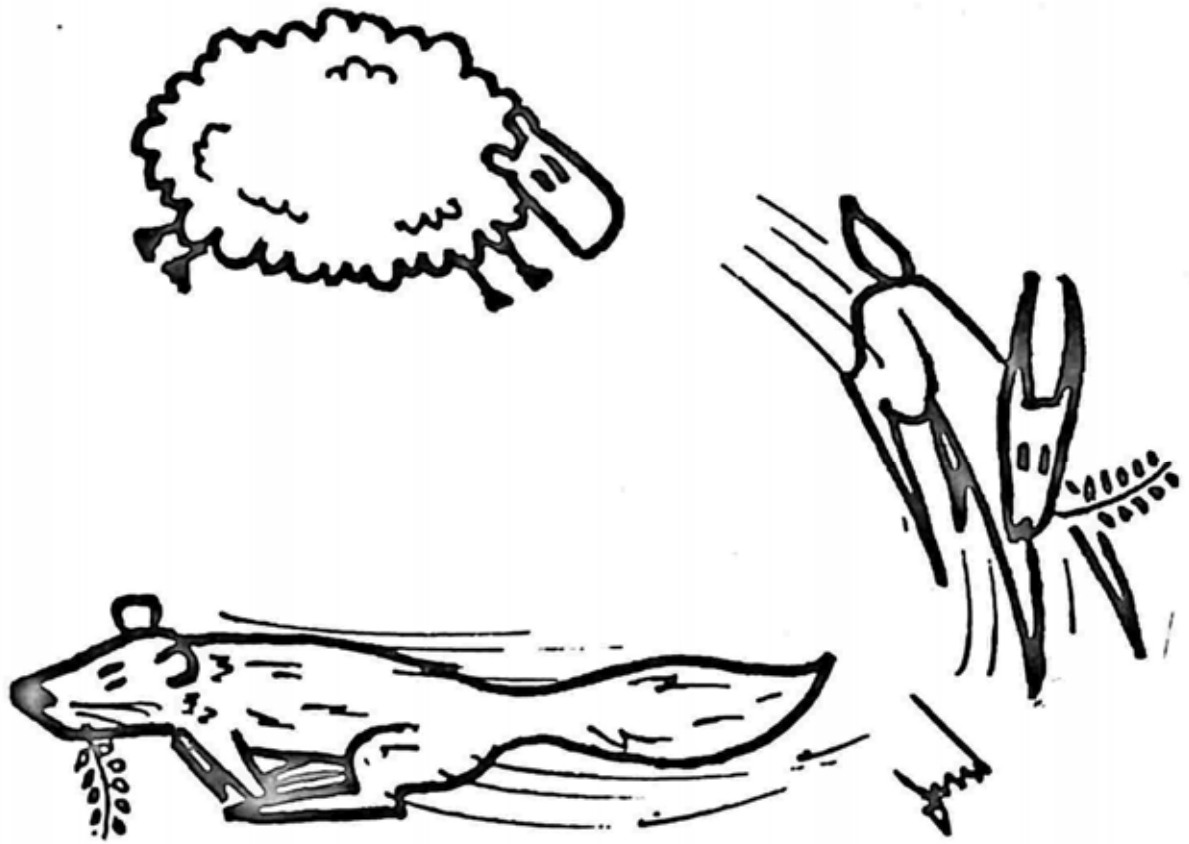
ထိုအော်သံကို ဝံပုလွေတစ်ကောင်သည် ကြားလေရာ ရေတွင်းရှိရာသို့ သိလိုဇောဖြင့် အမြန်ပြေးလာကြည့်၏။ ထိုအခါ မြေခွေးက “အဆွေဝံပုလွေ၊ ကျေးဇူးပြု၍ သင်၏လက်ကို လှမ်းပါ။ ကျွန်ုပ်ကို အပေါ်သို့တက်ရောက်နိုင်အောင်ကူညီပါ။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်ုပ်သည် မုချ ရေနစ်၍ သေဆုံးရပါလိမ့်မည်” ဟု ဆိုသည်။

ဝံပုလွေလည်း ကြင်နာသောအမူအရာဖြင့် “အို သနားစဖွယ်ကောင်းလှသော မြေခွေး၊ သင်၏အဖြစ်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ် အလွန်တရာ ဝမ်းနည်းလှပါသည်။ ဤရေတွင်းထဲ၌ သင်ရောက်ရှိနေသည်မှာ အဘယ်မျှ ကြာပြီနည်း။ အဘယ်ကြောင့် သင် ဤသို့ လိမ့်ကျသွားရပါသနည်း။ ရေသည်

အလွန်အေးမြပါသလော။ လွန်စွာလည်း နက်ရှိုင်းပါသလော” စသည်ဖြင့် မေးမြန်း၏။

ထိုအခါ မြေခွေးက “အို-ဝံပုလွေ၊ ယခုအခါသည် မေးမြန်းစစ်ဆေး နေရန် အချိန်မဟုတ်ပါ။ ရှေးဦးစွာ ကျွန်ုပ်ကို ရေတွင်းထဲမှလွတ်မြောက်ရန်သာ ကယ်တင်ပါလော့။ ထို့နောက်မှ အကြောင်းစုံကို သင့်အား ကျွန်ုပ် ပြောပြပါ အံ့” ဟု ဆိုလိုက်လေသတည်း။

ဒရယ်၊ ဝံပုလွေနှင့် သိုး

တစ်နေ့သ၌ ဒရယ်တစ်ကောင်သည် သိုးတစ်ကောင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ သူ့အား ဂျုံစပါးအနည်းငယ် ချေးငှားပါရန်ပြော၏။

“အဆွေသိုး၊ ကျွန်ုပ်အပေါ် မယုံမကြည် မရှိပါနှင့်။ ကျွန်ုပ်အတွက် ဝံပုလွေက အာမခံပါသည်” ဟု သူက ဆို၏။

သိုးသည် ဒရယ်နှင့် ဝံပုလွေ၏လှည့်စားမှုကို အထူးသင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူက “အဆွေဒရယ်၊ ဝံပုလွေဆိုသည်မှာ လုံးဝအကျင့်ကောင်းသူ မဟုတ်ပါ။ အကယ်၍ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို အလိုရှိပါက သူသည် လုယက်၍ ထွက်ပြေးတတ်ပါသည်။ ထို့နောက် မည်သည့်အခါမျှလည်း ထိုပစ္စည်းကို ပြန်လည်ပေးသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ သင့်အဖို့ဆိုလျှင်လည်း သင်သည် ကျွန်ုပ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ အပြေးသန်သူဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ သင်တို့သည် ဂျုံစပါးကို ချေးယူပြီးလျှင် ပြန်လည်ပေးဆပ်ခြင်းမပြုပါက အသို့လျှင် သင်တို့နှစ်ဦးကို ကျွန်ုပ်သည် မိအောင်ဖမ်းဆီး၍ အရေးဆိုနိုင်ပါမည်နည်း” ဟု ဆိုကာ ငြင်းပယ်လိုက်လေ၏။

လယ်သမားအိုနှင့် မြည်း

တစ်ခါသော် လယ်သမားအိုကြီးတစ်ယောက်သည် စားကျက်တစ်ခု၌ ထိုင်ကာ သူ၏မြည်း အစာစားနေသည်ကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေ၏။

ထိုအခိုက် လက်နက်ကိုင်လူဆိုးတစ်စုသည် သူတို့ထံ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို ရုတ်တရက် တွေ့ရှိရ၏။ ဤတွင် သူသည် နေရာမှ လျင်မြန်စွာထကာ မြည်းထံအပါးသို့ကပ်လျက် သူ့ကိုသယ်ဆောင်၍ ထွက်ပြေး ပါရန် တောင်းပန်ပြောဆို၏။ သူက “အဆွေ၊ ငါတို့သည် ထွက်ပြေးခြင်းမပြု ပါက မုချပင် လူဆိုးတို့လက်တွင်းသို့ ရောက်ရပေတော့အံ့” ဟု ဆို၏။

မြည်းကား ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိ။

“သခင်၊ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ လက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိသွား ပါက ယခု သင့်လက်တွင်း၌ ရှိနေစဉ်ထက် ပို၍ လေးလံသော ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်ရမည်လော” ဟု အေးဆေးစွာ မေးမြန်း၏။

လယ်သမားအိုကြီးက “အဆွေ၊ သင့်အဖို့ သူတို့လက်တွင်းသို့ ရောက် ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်လက်တွင်း၌ ရှိနေစဉ်ထက် လေးလံသောပစ္စည်းတို့ကို ပို၍ကား သယ်ဆောင်ရမည် မဟုတ်ပါ” ဟု အမှန်အတိုင်း ဖြေကြား၏။

ထိုအခါ မြည်းက “သခင်၊ ဤသို့ဖြစ်ပါက ကျွန်ုပ်အား ထွက်ပြေးရန် မတိုက်တွန်းပါနှင့်။ သူ့ကိုလက်တွင်းသို့ ရောက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ ယခုဘဝထက် ပိုမို၍ ဆိုးဝါးလာမည်မဟုတ်သဖြင့် မှုလောက်စရာအကြောင်း မရှိပါ” ဟူ၍ ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

မြေခွေးလိမ္မာ

တစ်ခါသော် တောတိရစ္ဆာန်အပေါင်းသည် ခြင်္သေ့မင်း နာမကျန်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ သတင်းစကား ကြားရလေ၏။ ဤတွင် မြေခွေးတစ်ကောင်မှလွဲ၍ ကျန်အားလုံးသည် ခြင်္သေ့ထံ သူနာမေး သွားရောက်ကြ၏။

မြေခွေးမူကား ခြင်္သေ့ထံ အလျှင်းပင် သွားရောက်ခြင်း မပြုပေ။ ထိုအကြောင်းကို ခြင်္သေ့မင်းသိရှိသော် အကြောင်းရင်းကိုစုံစမ်းရန် တောခွေးတစ် ကောင်ကို စေလွှတ်လိုက်သည်။

တောခွေးလည်း မြေခွေးထံလာရောက်၍ အကြောင်းရင်းကို စုံစမ်း မေးမြန်း၏။ ထိုအခါ မြေခွေးက “အဆွေတောခွေး၊ ခြင်္သေ့မင်းအား အကျွန်ုပ် သည် အမြဲတစေ ရိုသေလေးမြတ်စွာရှိကြောင်း ပြောပြပါလော့။ စင်စစ် ကျွန်ုပ် အဖို့မှာ ခြင်္သေ့မင်း နာမကျန်းဖြစ်သည့်အတွက် ယခင်ကထက်ပင် တိုး၍ရိုသေ ခြင်း ဖြစ်မိပါသေးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခြင်္သေ့မင်း၏ကိုယ်မှာ နာမကျန်းဖြစ်သည်ဆိုသော်လည်း သူ၏စိတ်မှာ နာမကျန်းမဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာသတိပြုမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍ ပြောကြား၏။

တောခွေးကလည်း “အဆွေမြေခွေး၊ သင်သည် အဘယ်ကိုရည်၍ ဤသို့ ဆိုပါသနည်း” ဟု မေးမြန်း၏။

ဤတွင် မြေခွေးက ပြုံးလျက် “အဆွေတောခွေး၊ ကျွန်ုပ်သည် ခြင်္သေ့ မင်းထံ သူနာမေးသွားသော တိရစ္ဆာန်တို့၏ခြေရာများကို သတိထား၍ကြည့်ပါ သည်။ ထိုအခါ အသွားခြေရာတို့ကိုသာ တွေ့သည်။ အပြန်ခြေရာတို့ကိုမူ လုံးဝမတွေ့ရပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ခြင်္သေ့မင်းထံ သွားရောက်ခြင်းမပြုခဲ့ ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် သိရသလောက်မူ ခြင်္သေ့မင်းသည် အကယ်မှာမကျန်းဖြစ်သည် မဟုတ်။ တောလည်၍ သားကောင်တို့ကို ပင်ပန်းစွာ ရှာဖွေစားသောက်ခြင်း မပြုလိုသဖြင့် ဤသို့ လိဆယ်ကာ သူ့ထံ သားကောင်တို့ အလိုအလျောက် ရောက်ရှိလာရန် ပြုမူခြင်းသာဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍ ဖြေဆိုလိုက်လေ၏။

ယုံမှားသော ဝံပုလွေ

တစ်ခါသော် ကလေးထိန်း မိန်းမတစ်ယောက်သည် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေသော ကလေးငယ်တစ်ဦးအား အငိုတိတ်ရန် ချော့မော့ရ၏။ သူသည် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ချော့မော့သည်။ သို့သော်လည်း ကလေးငယ်မှာ အငိုမတိတ် ချေ။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကလေးငယ်အား “အငိုမတိတ်ပါက တံခါးပေါက် မှ ပစ်ချကာ ဝံပုလွေစာ ကျွေးလိုက်မည်” ဟူ၍ ခြိမ်းခြောက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝံပုလွေတစ်ကောင်သည် အိမ်တံခါးအနီး၌ အမှတ်မထင် ရောက်ရှိနေသည်။ ကလေးထိန်းမိန်းမ၏စကားကို သူသည် ကောင်းစွာ ကြား လိုက်ရသည်။ သူသည် ထိုစကားကို အကယ်ထင်မှတ်လျက် အိမ်နှင့် မနီးမဝေး တစ်နေရာမှနေ၍ ကလေးအား တံခါးပေါက်မှပစ်ချမည့်အချိန်ကို စောင့်နေ၏။

အချိန်အတန်ကြာသော် ကလေးငယ်လည်း ငိုကြွေးရာမှ မောပန်းသဖြင့် အိပ်ပျော်သွား၏။ ထိုအခါ ဝံပုလွေသည် အစာမစားရဘဲ ဆာလောင်မွတ်သိပ် စွာဖြင့် သူနေထိုင်ရာ တောအုပ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။

တောအုပ်သို့ရောက်သောအခါ သူသည် မြေခွေးတစ်ကောင်နှင့်တွေ့၏။ မြေခွေးလည်း နှလုံးမသာမယာနှင့် ပြန်လာသော ဝံပုလွေအား “ဝံပုလွေ၊

mgjoe.com

အသင် ဘာဖြစ်လာသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ယနေ့ညအဖို့ နှလုံး
မသာ ဖြစ်နေပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းသည်။

ထိုအခါ ဝံပုလွေက “မြေခွေး၊ ငါသည် ကလေးထိန်းမိန်းမတစ်ယောက်
၏စကားကို မိုက်မဲစွာ ယုံကြည်မိသဖြင့် ဤသို့ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရပေ
သည်” ဟူ၍ ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

တောဝက်နှင့် မြေခွေး

တစ်နေ့သ၌ တောဝက်တစ်ကောင်သည် သူ၏အစွယ်တို့ကို သစ်ပင်
တစ်ပင်၌ ပွတ်တိုက်သွေးနေ၏။

ထိုအခိုက် မြေခွေးတစ်ကောင်သည် အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားရာ တော
ဝက်ကို တွေ့ရှိသည်။ မြေခွေးက တောဝက်အား “ရန်သူမရှိဘဲလျက် အဘယ်
ကြောင့် အစွယ်တို့ကိုသွေးလျက် စစ်ပြင်နေရပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းလေ
သည်။

ထိုအခါ တောဝက်က “အဆွေမြေခွေး၊ ယခုအခါ ငါ့၌ ရန်သူမရှိ
သည်ကား မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မကြာမီ ရန်သူရောက်ရှိလာပါက အသင့်
ဖြစ်စေရန် ငါသည် အားလပ်သောအချိန်တို့တွင် ဤကဲ့သို့ အစွယ်သွေးခြင်းကို
ပြုမူပေသည်” ဟူ၍ ဖြေကြားလိုက်လေသတည်း။

မြည်းဝယ်သူ

တစ်ခါသော် လူတစ်ယောက်သည် မြည်းတစ်ကောင်ဝယ်ရန် ဈေးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ သူသည် မြည်းများရောင်းချရာနေရာသို့ ရောက်သောအခါ များစွာသော မြည်းတို့ထဲမှ အကောင်းဆုံးဟုထင်ရသော မြည်းတစ်ကောင်ကို ရွေးချယ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူက မြည်းရောင်းသူအား “အဆွေ၊ ဤမြည်းကို ကောင်း၊ မကောင်းသိရှိရန် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ စမ်းသပ်လိုပါသည်။ အကယ်၍ ကောင်းမွန်သောမြည်းဖြစ်နေပါက ကျွန်ုပ်ဝယ်ယူပါမည်။ သို့သော် မြည်းဆိုးဖြစ်နေပါမူ ကျွန်ုပ် ဝယ်ယူခြင်းမပြုနိုင်၊ ပြန်လည် ပေးပို့ပါမည်” ဟူ၍ ပြောဆိုခွင့်တောင်း၏။ မြည်းရောင်းသူလည်း သဘောတူကာ ခွင့်ပြု လိုက်လေသည်။

မြည်းဝယ်သူသည် မြည်းကို အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် အခြား သောသူ၏မြည်းတို့နှင့် အတူရော၍ ထားလိုက်၏။ ဤတွင် ထိုမြည်းသည် အနီးရှိ မြည်းတို့ကို သေချာစွာ စူးစမ်းအကဲခတ်သည်။ ထို့နောက် ထိုအထဲမှ

အပျင်းဆုံးနှင့် လောဘအကြီးဆုံးဖြစ်သည့် မြည်းကြီးတစ်ကောင်ထံ ချဉ်းကပ် မိတ်ဖွဲ့ကာ အတူယှဉ်တွဲနေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မြည်းဝယ်သူမြင်သည်တွင် မြည်းကို ချက်ချင်းပင် ဆွဲခေါ်ကာ ရောင်းသူထံ ပြန်၍အပ်နှံလေ၏။ ရောင်းသူသည် ထိုသူ၏အပြုအမူ ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက “အဆွေ၊ အဘယ်ကြောင့် ဤမြည်းကို မနှစ်သက် ပါသနည်း။ စမ်းသပ်၍ ကြည့်ပြီးပါပြီလော” ဟူ၍ မေးမြန်းသည်။

ထိုအခါ ဝယ်သူက “အဆွေ၊ ဤမြည်းကို ကျွန်ုပ် အထွေအထူး စမ်းသပ်ရန် မလိုတော့ပါ။ သူ၏အပေါင်းအဖော်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ၏ သဘောစရိုက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သိခဲ့ရပါပြီ။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်မှ အပျင်းဆုံး နှင့် လောဘအကြီးဆုံးဖြစ်သော မြည်းဆိုးနှင့်သာ အပေါင်းအသင်းပြုပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သဘောစရိုက်မှာလည်း ထိုအတိုင်းရှိမည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိ တော့ပါ” ဟု ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ခြင်္သေ့နှင့် နွားထီး

တစ်နေ့သ၌ အလွန်တရာဆူဖြိုးသော နွားထီးတစ်ကောင်သည် စားကျက်တစ်ခု၌ အစာစားနေ၏။ ထိုနွားနှင့် မနီးမဝေး၌ကား ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ရှိလေ၏။ သူသည် နွားကို ဖမ်း၍ စားသောက်ချင်နေ၏။

သို့သော် သူသည် နွားထီးကို ဖမ်းရန် မဝံ့ပေ။ အကြောင်းမူကား နွားထီး၌ ချွန်မြသောဦးချိုတို့ ရှိနေသဖြင့် သူ့အား ခုခံငှေ့ခတ်မည်ကို စိုးရွံ့သောကြောင့်ပင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နွားထီးကို စားသောက်လိုသောဆန္ဒမှာကား တားဆီးမရ။ အလွန်ပြင်းပြနေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် နွားထီးထံ ပရိယာယ်ဖြင့် ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၏။

“အဆွေနွားထီး၊ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တရာ ခံညားတင့်တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံနေသော သင့်ကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ။ အဆွေ၊ သင်၏ဦးခေါင်းသည် တင့်တယ်လှပါဘိ။ ကိုယ်လက်တို့မှာလည်း သန်မာတောင့်တင်းလှပါဘိ။ သို့သော် သင့်၌ အပြစ်ဆိုစရာတစ်ခုကား ရှိနေပါသည်။ ဤအရာကား အခြားမဟုတ်။ သင်၏ဦးချိုတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သင်၏ဦးချိုတို့သည် ပြေပြစ်တင့်

တယ်ခြင်း လုံးဝမရှိပါ။ အကယ်၍ ၎င်းတို့သာ မရှိပါက သင်သည် ယခုထက် အဆများစွာ ပို၍ တင့်တယ်လှပလိမ့်မည်” ဟူ၍ ဆို၏။

နားထိုးသည် အလွန်မိုက်မဲလှသည်။ ခြင်္သေ့၏စကားကို နားယောင် ကာ သူ၏ဦးချိုတို့ကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်၏။ ထိုခဏ၌ပင် ခြင်္သေ့လည်း သူ့ကို ဖမ်းဆီးလေ၏။ ဤတွင် သူသည် ခုခံခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ခြင်္သေ့အစာ ဖြစ်ရလေတော့၏။

ခြင်္သေ့နှင့် လေးသမား

တစ်ခါသော် လေးသမားတစ်ယောက်သည် အမဲလိုက်ရန်အတွက် တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။ ထိုအခါ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်မှ လွဲ၍ တောတွင်းရှိ ကျန်တိရစ္ဆာန်အားလုံးသည် ကြောက်လန့်စွာဖြင့် အဝေးသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြလေသည်။

ခြင်္သေ့မူကား အနည်းငယ်မျှ တိမ်းရှောင်ခြင်းမပြု။ လေးသမားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်အံ့ဟူ၍ ရင်ဆိုင်လာ၏။ လေးသမားလည်း ခြင်္သေ့ကို မြားဖြင့် ပစ်လိုက်၏။ သို့ပစ်ရင်းလည်း “ဟယ်-သတ္တဝါမိုက်၊ ဤအရာသည် ငါ၏ စေတမန်မျှသာ ဖြစ်သေးသည်။ ခဏအတွင်းပင် သင်သည် ငါကိုယ်တိုင်၏အစွမ်းကို သိရအံ့” ဟု ကြုံးဝါးလိုက်၏။

လေးသမားပစ်လိုက်သော မြားသည် ခြင်္သေ့ကို တည့်မတ်စွာထိမှန်သွား၏။ ခြင်္သေ့သည် ပြင်းထန်သောဒဏ်ကို ခံစားရသဖြင့် နေရာမှ ရုတ်ခြည်း ထွက်ပြေးသွား၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မြေခွေးတစ်ကောင်ကမြင်သဖြင့် “အို ခြင်္သေ့မင်း၊ အဘယ်ကြောင့် ထွက်ပြေးရသနည်း။ ရင်ဆိုင်၍သာ တိုက်ခိုက်ပါလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ခြင်္သေ့က “ မြေခွေးငယ်၊ ငါ့အား လေးသမားနှင့်တိုက်ခိုက်ရန် မတိုက်တွန်းပါနှင့်တော့။ ငါသည် သူ့ရန်မှလွတ်ကင်းရန် ထွက်ပြေးမှဖြစ်ပါမည်။ အကြောင်းမူကား သူ၏စေတမန်ဖြစ်သော မြားငယ်သည်ပင် ဤမျှကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေပါက သူ့ကိုယ်တိုင်၏ တိုက်ခိုက်မှုဆိုလျှင် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိနိုင်တော့ပါအံ့နည်း” ဟူ၍ ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

မြင်းနှင့် ဒရယ်

တစ်ရံရောအခါ မြင်းတစ်ကောင်သည် စားကျက်တစ်ခု၌ အစဉ် အစာ စားလေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့တွင်မူ သူ့ထံသို့ ဒရယ်တစ်ကောင် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် သူလည်း မြင်းစားသောစားကျက်၌ အစာစားထိုက်သည်။ ထိုမျှမက သူသည် မြင်းထက်ပင် မြက်ကောင်းတို့ကို ပို၍ စားထိုက်သည်ဟု ဆိုလာသည်။ ဆိုလာ သည့်အတိုင်းလည်း ဒရယ်သည် အသင့်တင့်ဆုံးသော နေရာကို ရွေးသည်။ အကောင်းဆုံးသော မြက်တို့ကို စားသည်။

ဤတွင် မြင်းသည် ဒရယ်၏ ကျူးကျော်စော်ကားမှုကို တွန်းလှန်လို သဖြင့် လူတစ်ယောက်ထံ သွားသည်။ သူ့အား ကူညီပါမည့်အကြောင်း ပြောဆို ၏။

လူကလည်း “အဆွေ၊ သင့်ကို ဇက်ကြိုးတပ်ပြီးနောက် သင်၏ကျော ကုန်းပေါ်၌ ကျွန်ုပ်အား တက်ရောက်စီးနင်းခွင့်ကိုပြုမှသာလျှင် ကျွန်ုပ် ကူညီ နိုင်ပါမည်” ဟုဆို၏။ မြင်းလည်း ထိုအချက်ကို သဘောတူလိုက်၏။

မကြာမီ လူနှင့်မြင်းတို့ စုပေါင်းတိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့် ဒရယ်သည် စားကျက်မှ ထွက်ပြေးရလေ၏။ သို့သော် မြင်းအဖို့ကား ဒရယ်ကို အောင်မြင် စွာ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ဇက်ကြိုးတပ်၍ လူ၏စီးနင်းခြင်းကိုမူ အမြဲပင် ခံနေရရှာလေ၏။

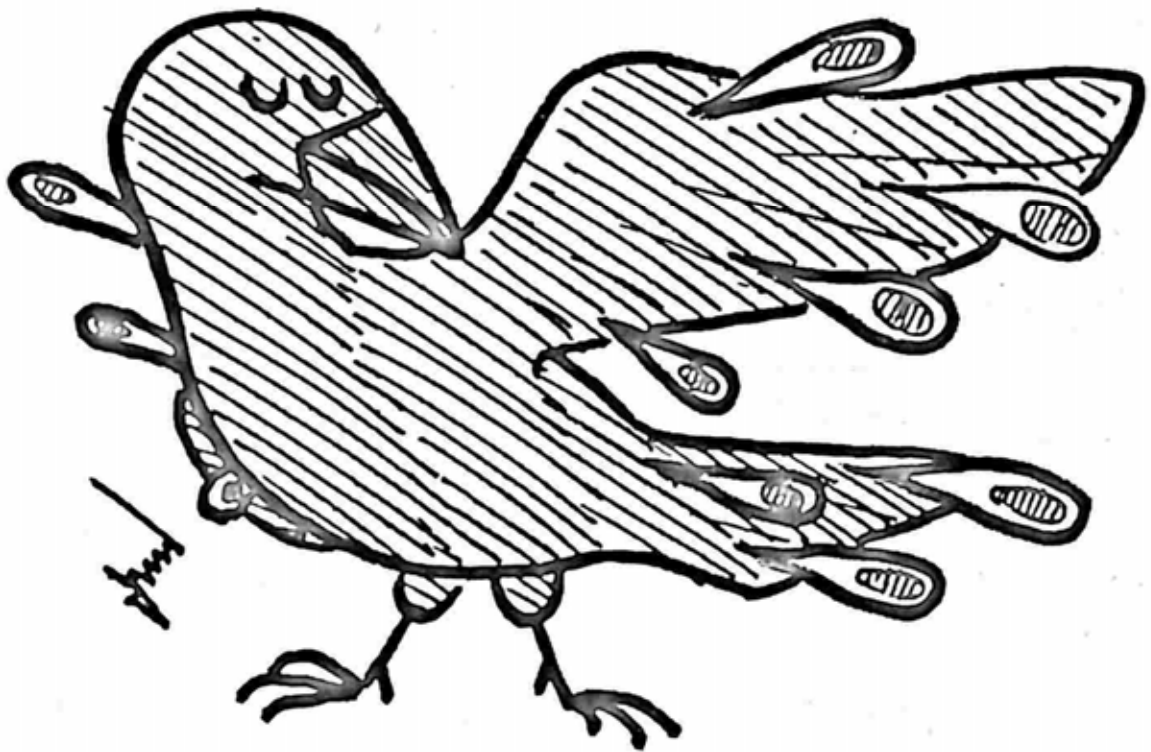
ခွေးနှင့် ပေါင်မုန့်

တစ်နေ့သ၌ လူတစ်ယောက်သည် ခွေးကိုက်ခံရ၏။ ဤတွင် အမေအို တစ်ဦးသည် ထိုသူထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် “အနာပျောက်ကင်းရန် ရှေးဦးစွာ ပေါင်မုန့်တစ်ဖွဲကိုယူ၍ ဒဏ်ရာကိုတို့ပါ။ ထို့နောက် ကိုက်သောခွေးအား ထို ပေါင်မုန့်ကို ကျွေးပါလေ” ဟု ဆိုလာ၏။

ခွေးကိုက်ခံရသူလည်း အမေအိုဆိုတိုင်းပြု၏။ ထိုအခိုက် ပညာရှိကြီး တစ်ဦးသည် အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားလေရာ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လေ၏။ အကျိုးအကြောင်း သိလိုသဖြင့် ပညာရှိကြီးက မေးမြန်းစုံစမ်း၏။ ခွေးကိုက်ခံရ သူကလည်း အမေအိုညွှန်ကြားချက်အရ အနာပျောက်ကင်းရန် ပြုလုပ်ရကြောင်း ပြောပြ၏။

ဤတွင် ပညာရှိကြီးက “အဆွေ၊ ဤနည်းကို လျှို့ဝှက်စွာပြုလုပ်ရန် ကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါသည်။ အကယ်၍ ထိုအကြောင်းကို မြို့တွင်းရှိခွေးများသာ ကြားသိပါက ထိုခွေးနည်းတူ ပေါင်မုန့်ကိုရရှိရန် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကိုပါ ကိုက်ခဲ ကြပေတော့မည်တကား” ဟူ၍ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

တောကျီးမိုက်

တစ်ရံရောအခါ တောကျီးတစ်ကောင်သည် မိမိကိုယ်မိမိ အလွန် အထင်ကြီးလျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် နဂိုရှိရင်းစွဲဖြစ်သော အမွေးနက်တို့ဖြင့် မရောင့် ရဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြင့် သူသည် ဥဒေါင်းအချို့ထံမှ ကျွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ သည့် လှပသော အမွေးအတောင်တို့ကို စုဆောင်းကာ သူ၏ကိုယ်၌ တပ်ဆင် လိုက်၏။ ပြီးမှ သူ၏ကိုယ်ကို ဥဒေါင်းတို့နှင့် တူလှပြီဟု ထင်မှတ်၍ ၎င်းတို့ထံ သွားရောက်၏။

ဥဒေါင်းတို့ထံသို့ရောက်သော် သူသည်လည်း ဥဒေါင်းပင်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရန် လာရောက်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဥဒေါင်းတို့သည် သူ၏ မူမမှန်သောအဖြစ်ကို သိကြပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အပေါင်းအဖော်မလုပ်သည့်အပြင် နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆိတ်လွှတ်ကြ၏။ ခွပ်၍ လွှတ်ကြ၏။

ထိုအခါ ကျီးမိုက်သည် မိမိ၏ဇာတိဖြစ်သော ကျီးတို့ထံ ပြန်လာရလေ သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏အဖော် ကျီးတို့ကလည်း ကိုယ့်အမျိုးကို အထင်မကြီး၊ တစ်ပါးသော အမျိုးကိုမှ အထင်ကြီးသော ကျီးမိုက်ကို လက်မခံကြတော့။ နှင်ထုတ်လိုက်ကြလေ၏။

မြည်းနှင့် ခွေး

တစ်နေ့သ၌ မြည်းတစ်ကောင်နှင့် ခွေးတစ်ကောင်သည် ခရီးတစ်ခုကို အတူသွားကြ၏။ အတန်ကြာသော် သူတို့သည် လမ်းပေါ်၌ အထုပ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိလေ၏။

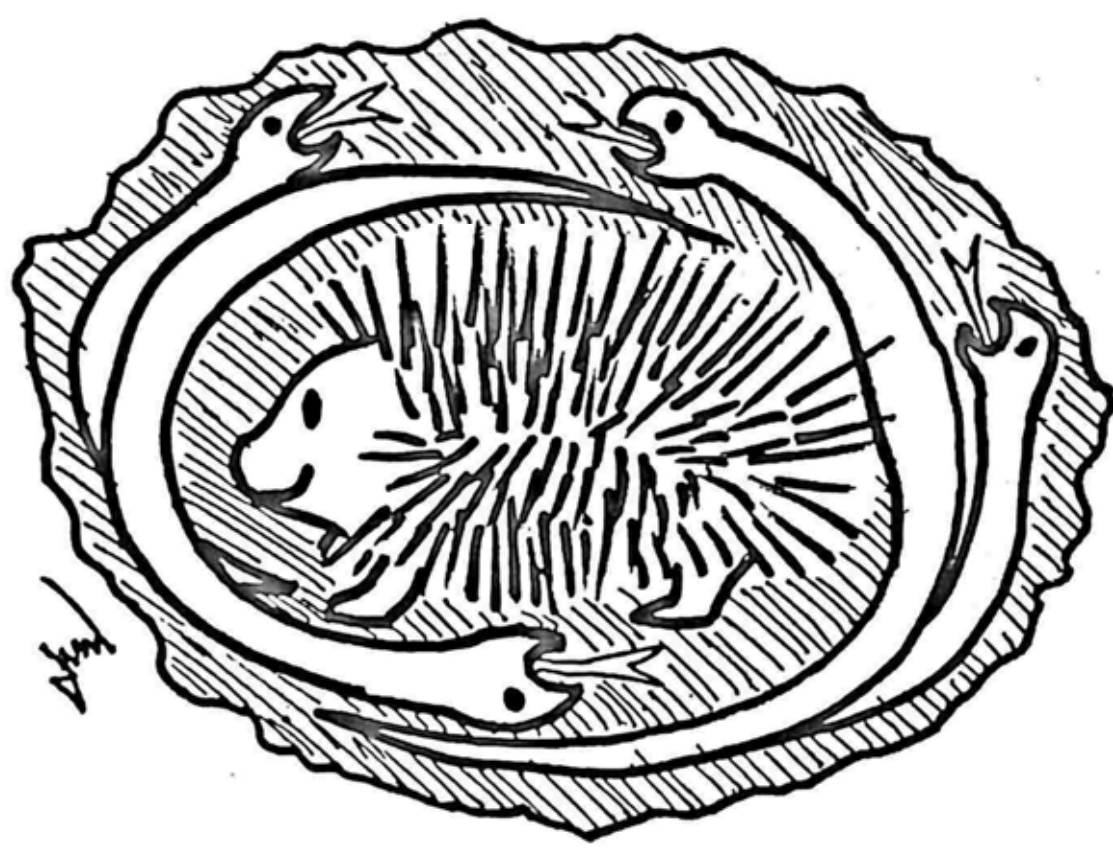
မြည်းသည် အထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ဖြေကြည့်သောအခါ စာများကို တွေ့ရှိရသည်။ သူသည် ခွေးအား စာများကို ဖတ်ပြ၏။ စာထဲ၌ကား မြည်းတို့ နှစ်သက်သော မုယောစပါးနှင့် မြက်တို့အကြောင်း ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားချက်များ ပါဝင် လေသည်။

ခွေးသည် စာကို ခဏကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသေး၏။ သို့သော် အချိန်အတန်ကြာသောအခါ၌မူကား “အဆွေမြည်း၊ အခြားစာများကို လှန်လှော၍ ဖတ်ရှုပါဦး။ ထိုစာတို့၌ အမဲ၊ သားငါးနှင့် အရိုးတို့အကြောင်း ရေးသားထားချက်များ ပါလိမ့်မည် ထင်ပါသည်” ဟု ပြောဆို၏။

မြည်းလည်း စာများကို လှန်လှောကြည့်ရှု၏။ သို့သော် ခွေးတို့ကြိုက် နှစ်သက်သည့် အမဲ၊ သားငါးနှင့် အရိုးတို့အကြောင်း ရေးသားဖော်ပြထားသည် ကိုမူ လုံးဝ မတွေ့ရပေ။

ဤတွင် ခွေးက “အဆွေမြည်း၊ ဤစာများကို ဖတ်ရှုနေ၍ ဘာမျှ
အကြောင်းမထူး၊ အဝေးသို့သာ စွန့်ပစ်လိုက်ပါတော့” ဟူ၍ ပြောဆိုလိုက်
လေ၏။

မြွေနှင့်ဖြူကောင်

တစ်ခါသော် ဖြူတစ်ကောင်သည် မြွေတို့နေထိုင်ရာ တွင်းဝသို့ သွားရောက်သည်။ သူ့အား မြွေတွင်းတွင် အတူနေထိုင်ခွင့် ပြုပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်ပြောဆို၏။

မြွေတို့လည်း ခွင့်ပြုလိုက်ကြ၏။ သို့သော် တွင်းထဲသို့ ဖြူကောင်ဝင်ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ကိုယ်ရှိ ချွန်မြသောဆူးများကြောင့် မြွေတို့မှာ ထိခိုက်နာကျင်ကြကုန်၏။

ဤတွင် မြွေတို့က “အဆွေ၊ သင်နှင့်ငါတို့ အတူနေ၍မဖြစ်၊ ယခုပင် ငါတို့နေရာမှ ထွက်ခွာသွားပါလော့” ဟု နှင်ကြ၏။

ထိုအခါ ဖြူကောင်သည် ထွက်ခွာခြင်းမပြု။ “ငါနှင့်အတူနေ၍ မဖြစ်ပါက ဤနေရာမှ သင်တို့သာလျှင် ထွက်ခွာသွားပါ။ ငါတစ်မူကား နေ၍ဖြစ်သဖြင့် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာမသွားနိုင်တော့ပါ” ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

သိုးရေခြံသော ဝံပုလွေ

တစ်ရံရောအခါ ဝံပုလွေတစ်ကောင်သည် သိုးရေတစ်ခုကိုခြံလျက် သိုးအုပ် တစ်အုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် နေထိုင်ကာ နေ့စဉ်ပင် သိုးများကို ကိုက်သတ်စားသောက်၏။

ဤသို့ဖြင့် ကာလအတန်ကြာလာ၏။ တစ်နေ့တွင်မူ သိုးကျောင်းသား သည် ဝံပုလွေ၏လှည့်စားမှုကို သိရှိသွားလေသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ဝံပုလွေကိုဖမ်းဆီး၍ လည်ပင်း၌ ကြိုးတပ်ပြီးလျှင် သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ဆွဲထား လေသည်။

ဤအခြင်းအရာကို အခြားသိုးကျောင်းသားတို့ တွေ့မြင်လေသော် အဖော်သိုးကျောင်းသားအား “အဆွေ၊ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် သင်၏သိုးကို ဤသို့ ပြုရပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းကြသည်။ သိုးကျောင်းသားက “ဤ သတ္တဝါမှာ သိုးအစစ်မဟုတ်၊ သိုးရေကိုခြံထားသော ဝံပုလွေသာတည်း” ဟူ၍ ရှင်းလင်းပြောပြ၏။

ထိုအခါ သိုးကျောင်းသားအားလုံးကပင် “ဤသို့ဖြစ်ပါက သင်၏ စီရင်ချက်မှာ သင့်မြတ်ပေစွတကား” ဟု အညီအညွတ် ထောက်ခံပြောဆိုကြလေ၏။

မြေခွေးနှင့် တဲရှင်

တစ်နေ့သ၌ မုဆိုးတစ်သိုက်သည် မြေခွေးတစ်ကောင်ကို အမိဖမ်းရန် နောက်မှ အပြင်းဖိ၍ လိုက်လေသည်။ မြေခွေးလည်း ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အားကုန် ပြေးရာမှ တဲတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

ဤတွင် သူက တဲရှင်အား တဲတွင်း၌ ပုန်းအောင်းခွင့်ပြုပါရန် တောင်း ပန်ပြောဆို၏။ တဲရှင်သည် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ မြေခွေးသည် တဲထောင့်တစ်နေရာ တွင် ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေ၏။

ထိုအတွင်း မုဆိုးတို့သည် တဲရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့က တဲရှင်အား “မြေခွေးကို မြင်လိုက်ပါသလော” ဟု မေးမြန်းကြ၏။

တဲရှင်က “မည်သည့် မြေခွေးကိုမှ ကျွန်ုပ် မမြင်လိုက်ပါ” ဟူ၍ အသံကျယ်စွာဖြင့် ဟစ်အော်ပြောဆို၏။ သို့သော် သူသည် မြေခွေးရှိရာ တဲထောင့်သို့ကား လက်ညှိုးညွှန်၍ပြ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် မုဆိုးတို့သည် တဲရှင် ညွှန်ပြသည်ကို မရိပ်မိကြ။ နေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

မုဆိုးတို့ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေခွေးသည် တဲထောင့် မှ ထွက်လာပြီးလျှင် တဲရှင်အား မည်သို့မျှ မဆိုဘဲ ထွက်ခွာသွား၏။ ဤတွင် တဲရှင်က လှမ်းခေါ်လျက် ဤသို့ ဆို၏။

“ဟယ်-မြေခွေးမိုက်၊ သင်သည် သင့်အသက်ကို ကယ်သူအား နှုတ်ဆက်၍မသွား၊ ကျေးဇူးစကားမှမဆို၊ မသိယောင်ပြု၍ ထွက်ခွာသွားချေသည်။ သင်သည် လွန်စွာ ကျေးဇူးကန်းသောသတ္တဝါပင် ဖြစ်သည်တကား။”

ထိုအခါ မြေခွေးသည် တဲရှင်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီးလျှင် “အဆွေ၊ ကျွန်ုပ်သည် ပုန်းအောင်းနေစဉ် သင်ပြောသည့်စကားတို့ကိုသာမက သင်လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်ကိုလည်း ကောင်းစွာမြင်တွေ့ပါသည်။ အကယ်၍ သင်ပြောသည့် စကားနှင့် သင့်အပြုအမူတို့သာ ကိုက်ညီမည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးမဆိုဘဲ မနေပါ။ ယခုမူ ကံကောင်းထောက်မလွန်းသဖြင့်သာ ကျွန်ုပ်မှာ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ပါသည်” ဟူ၍ ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ချိုးနှင့် ပုရွက်ဆိတ်

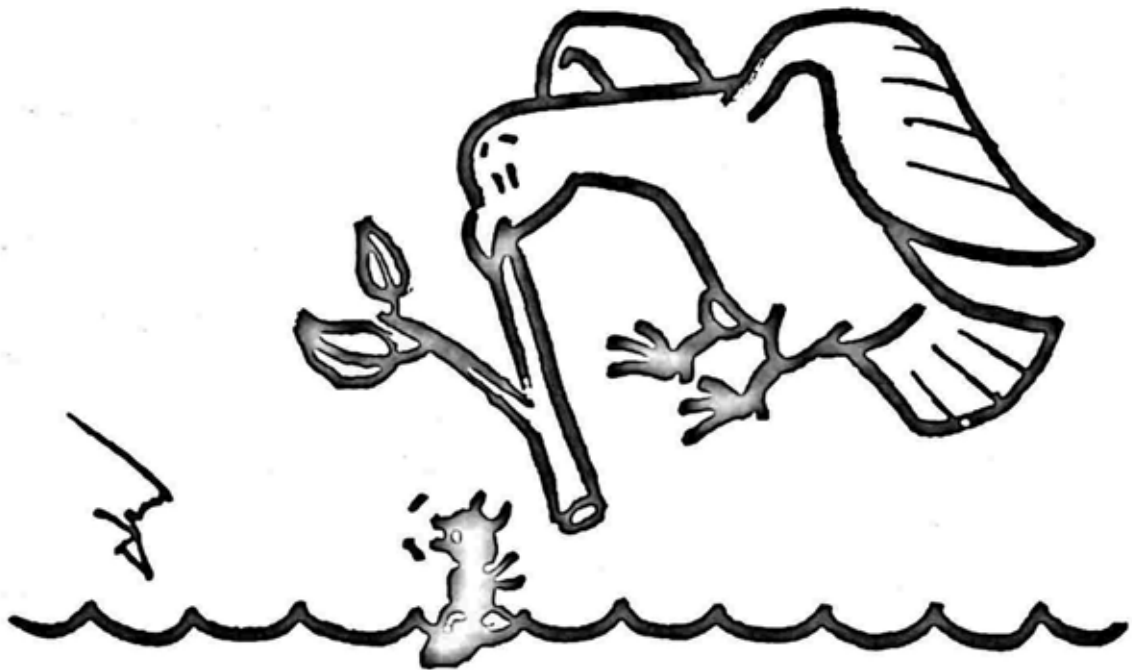
တစ်ရံရောအခါ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်သည် ရေငတ်လှသဖြင့် ချောင်းတစ်ခုရှိရာသို့ သွားရောက်သည်။ ချောင်းရေမှာ ကြည်လင်လှသည်။ သူသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် သောက်ရန်ဆင်းလိုက်စဉ် အလွန်လျင်မြန်သော ရေစီးတွင် မျောပါသွားလေ၏။

ထိုအခိုက် ချောင်းကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ချိုးငှက်တစ်ကောင်သည် နားလျက်ရှိရာ ပုရွက်ဆိတ်၏ဖြစ်အင်ကို ကောင်းစွာပင် တွေ့မြင်ရလေသည်။ ဤတွင် သူသည် ပုရွက်ဆိတ်ကို များစွာ ကရုဏာသက်လှသဖြင့် သစ်ကိုင်းငယ်တစ်ခုကို နှုတ်သီးဖြင့်ချိုးဖဲ့လျက် ရေထဲသို့ ပစ်ချပေး၏။ ပုရွက်ဆိတ်လည်း ထိုသစ်ကိုင်းငယ်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရရှိသွားလေ၏။

ဤသို့ဖြစ်၍ များမကြာမီပင် တစ်နေ့သ၌ မုဆိုးတစ်ယောက်သည် ချိုးကို ဖမ်းယူရန် တောတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ သူသည် ထောင်ချောက်ကို ထောင်လျက် နေရာကောင်းတစ်ခုမှ စောင့်နေ၏။ ချိုးလည်း ထိုအကြောင်းကို မသိဘဲ ထောင်ချောက်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအခါ ယခင်ပုရွက်ဆိတ်

သည် အကြောင်းစုံကို တွေ့မြင်သဖြင့် မုဆိုး၏ခြေဖနောင့်ကို ပြင်းထန်စွာ ကိုက်လိုက်၏။

မုဆိုးလည်း နာကျင်လှသဖြင့် လွတ်ခနဲအော်ဟစ်မိသည်။ ဤတွင် ချိုးသည် မုဆိုး၏အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ထောင်ချောက်မှ ဝေးရာအရပ်သို့ ပျံပြေးလေရာ အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာ ရရှိသွားလေသတည်း။

နာမကျန်းသော ဒရယ်

တစ်နေ့သောအခါ ဒရယ်တစ်ကောင်သည် နာမကျန်းဖြစ်သဖြင့် မြက်ခင်းတစ်ခုပေါ်ဝယ် အားအင်ချည့်နဲ့စွာဖြင့် လဲလျောင်းနေသည်။

ထိုအခါ သူ၏အဖော်ဖြစ်သော သားကောင်တို့သည် သူ့ထံ သူ့နာမေးလာရောက်ကြ၏။ ဤသို့လာရောက်ရာ၌ သူတို့သည် ဒရယ်အနီးရှိ မြက်တို့ကို အမှတ်မထင် စားပစ်ကြ၏။ သို့ဖြင့် ဒရယ်၏အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြက်ပင်ဟူ၍ အငုတ်တစ်ပင်မျှ မကျန်အောင်ပင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသော် ဒရယ်သည် အတော်အတန် နေကောင်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် အစာကို တောင့်တလာ၏။ သို့သော် သူ့အဖော်တို့ ဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာ စားပစ်မှုကြောင့် သူ့အနီးတွင် အစာမြက်တို့ လုံးဝ မရှိတော့ပေ။ အဝေးသို့ထွက်၍ ရှာဖွေရန်မှာလည်း နာလန်ထစဖြစ်နေသဖြင့် သူ့မှာ ခွန်အားမရှိ။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ သူသည် အစာငတ်ကာ သေဆုံးသွားရရှာလေ၏။

ခြင်္သေ့နှင့် အမဲလိုက်ခွေး

တစ်နေ့သ၌ အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင်သည် တောထဲ၌ လှည့်လည်သွားလာစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်သည်။ ဤတွင် သူသည် ခြင်္သေ့ကို ဖမ်းဆီးအံ့ဟူ၍ နောက်မှ ပြေးလိုက်လေ၏။

အစ၌ ခြင်္သေ့သည် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့နောက်မှ ခွေးလိုက်လာသည်ကို မသိချေ။ သို့သော် မကြာမီ သိရှိသည်တွင် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ နောက်သို့ လှည့်၍ဟောက်လိုက်သည်။ ခွေးလည်း လွန်စွာ ကြောက်လန့်လှသဖြင့် အမြီးကိုထောင်ကာ လှည့်၍ ပြေးလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မြေခွေးတစ်ကောင်သည် တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ သူက “ရယ်ဖွယ်ကောင်းလေစွ၊ ခြင်္သေ့ကို ဖမ်းမည့်သူသည် ခြင်္သေ့တစ်ချက်ဟောက်ရုံမျှနှင့် အမြီးထောင်၍ ပြေးလေပြီတကား” ဟူ၍ ဟစ်အော်ကာ လှောင်ပြောင် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

လယ်သမားနှင့် မြေခွေး

တစ်ရံရောအခါ မြေခွေးတစ်ကောင်သည် လယ်သမားတစ်ဦး၏ ခြံတွင်းသို့ ညအခါများတွင် တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ကာ ကြက်များကို ခိုးယူစားသောက်လေ့ရှိ၏။

ကာလ အတန်ကြာသော် လယ်သမားသည် ထိုအကြောင်းကို ရိပ်မိ သိရှိသွားလေသည်။ ဤတွင် သူသည် မြေခွေးကိုထောင်၍ဖမ်းရာ မကြာမီ ဖမ်းမိလေ၏။

သူသည် လက်စားချေသောအားဖြင့် မြေခွေး၏အမြီးတွင် လောင်စာ များ ပတ်စည်းချည်နှောင်ကာ မီးရှို့၍ လွှတ်လိုက်၏။

မြေခွေးလည်း လွန်စွာပူလောင်လှသဖြင့် လယ်ကွင်းထဲသို့ ကြောက်လန့် တကြားထွက်ပြေးသည်။ လယ်ကွင်းထဲ၌ကား လယ်သမား၏ စပါးပင်တို့မှာ မှည့်ဝင်းလျက် ရိတ်သိမ်းအံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်နေ၏။ မြေခွေးသည် ထိုစပါးပင်များ အကြားသို့ ဝင်ပြေးလေရာ စပါးပင်များသို့ မီးစွဲငြိလောင်ကျွမ်းလေ၏။ သို့ဖြင့် ခဏချင်းပင် လယ်သမားပိုင် စပါးပင်အားလုံး မီးလောင်ပျက်စီးသွားကြလေ သတည်း။

ခြင်္သေ့အို

တစ်ရံရောအခါ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်သည် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်ကာ နာမကျန်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ရောဂါဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာခံစားရလျက် သေအံ့ မူးမူးအခြေသို့ ရောက်နေ၏။

ထိုအခါ တစ်ခါက သူ၏အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို ခံကြရကုန်သော တိရစ္ဆာန် အပေါင်းသည် သူ့ကို ပြန်လည်၍ လက်စားချေကြ၏။ တောဝက်သည် မိုးကြိုး ကဲ့သို့ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ခြင်္သေ့၏ကိုယ်ကို အစွယ်ဖြင့်ထိုး၏။ နွားထီး ကလည်း သူ၏ဦးချိုဖြင့် ပြင်းထန်စွာဝှေ့ခတ်၏။ ခြင်္သေ့သည် သူတို့ကို လုံးဝ ပြန်၍ ရန်မပြုနိုင်ပေ။ ထိုအခြင်းအရာကို မြည်းသည် မြင်သော် သူသည်လည်း ပြေးလာသည်။ ခြင်္သေ့ကို သူ၏ခွာတို့ဖြင့် ကန်ကျောက်၏။

ဤတွင် ခြင်္သေ့အိုသည် ညည်းညူလျက် “ငါသည် အလွန်ရဲရင့်၍ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသူ ဖြစ်ပါလျက် ယခုကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်အပေါင်း၏ မထိမဲ့မြင် ပြုခြင်းကို ခံရသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ထို့ထက် မြည်းကဲ့သို့သော ဘာမှအသုံးမကျသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ကန်ကျောက်ခြင်းကို ခံရသည်မှာ ငါ့အဖို့ အခါတစ်ရာ သေရခြင်းထက် ဆိုးဝါးလေစွ” ဟု မြည်တမ်းရှာလေ သတည်း။

ဝံပုလွေနှင့် အရိပ်

တစ်နေ့သ၌ ဝံပုလွေတစ်ကောင်သည် လွင်ပြင်တစ်ခုပေါ်၌ လှည့်လည် သွားလာနေ၏။ အချိန်မှာ နံနက်နေထွက်စဖြစ်သည်။ သူ၏အရိပ်မှာ စောင်းရွေ့သော နေရောင်ခြည်ကြောင့် လွင်ပြင်ပေါ်တွင် ကြီးမားစွာ ထင်ရှားပေါ်လွင်လျက် ရှိ၏။

သူသည် အရိပ်ကြီးမားသည်ကို မိမိကိုယ်ခန္ဓာ အကယ်ပင် ကြီးမားသည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် “ငါ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဤမျှအထိ ကြီးမားနေသည်ကို ယခုမှ ငါသိရသည်။ သို့ဖြစ်ပါက ငါသည် အဘယ်ကြောင့် ခြင်္သေ့ကို ကြောက်ရွံ့နေရမည်နည်း။ စင်စစ်အားဖြင့် ငါသာလျှင် တောဘုရင်အဖြစ် ခံယူထိုက်သူဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော” ဟူ၍ တစ်ကိုယ်တည်းပြောကာ ဟန်ချီလျက် လျှောက်သွား၏။

ထိုအခိုက် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်သည် တစ်နေရာမှ ချောင်းနေပြီးလျှင် အလစ်၌ သူ့ကို ခုန်အုပ်လိုက်လေ၏။ ဝံပုလွေသည် ခြင်္သေ့၏လက်တွင်းဝယ် သေအံ့မှူးမှူးရှိရာမှ “အကယ်၍ ငါသည် ငါ၏ဘဝမှန်ကိုသာ သိရှိခဲ့ပါက ယခုကဲ့သို့ ပျက်စီးမည်မဟုတ်ပါတကား” ဟူ၍ နောင်တရစွာ မြည်တမ်းရှာလေသည်။

ဝေလငါးနှင့် ငါးငယ်

တစ်နေ့သ၌ ဝေလငါးကြီးတစ်ကောင်သည် သူ၏အစာဖြစ်သော အခြား ငါးငယ်တစ်ကောင်ကို လိုက်လံဖမ်းဆီးသည်။

ငါးငယ်လည်း ပင်လယ်ရေကို ထိုးဖောက်လျက် ခွန်အားရှိသမျှ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေး၏။ သို့သော် မကြာမီ အမိခံရအံ့ဆဲဆဲအခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သွား၏။ ဤတွင် သူသည် အားကုန်ကူးခပ်လိုက်လေရာ ကမ်းစပ်တစ်နေရာရှိ သဲပြင်ပေါ်တွင် သွား၍ တင်နေလေသည်။

ဝေလငါးကြီးလည်း နောက်မှ အပြင်းလိုက်လာရာ ငါးငယ်ကိုမမိ၊ ကမ်းစပ်သဲပြင်တွင် သွား၍တင်နေလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် သေရမည့်ဘေးကို လွန်စွာထိတ်လန့်ကြသဖြင့် ရေထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိရန် ရုန်းကန်ကြိုးစားကြ၏။ သို့သော် အချည်းနှီးပင်။

ငါးငယ်သည် သေဘေးကိုတွေးတောအောက်မေ့နေရာမှ မိမိနည်းတူ ဖြစ်နေသော ဝေလငါးကြီးကို တွေ့မြင်လေ၏။ ထိုအခါ သူက “ငါ့အသက်ကို ရန်ရှာသည့် ရန်သူပါ ငါ့နည်းတူဖြစ်နေသဖြင့် ငါသည် သေရမည်ကို မကြောက်တော့ပါ” ဟူ၍ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ကျီးနှင့် လင်းယုန်ငှက်

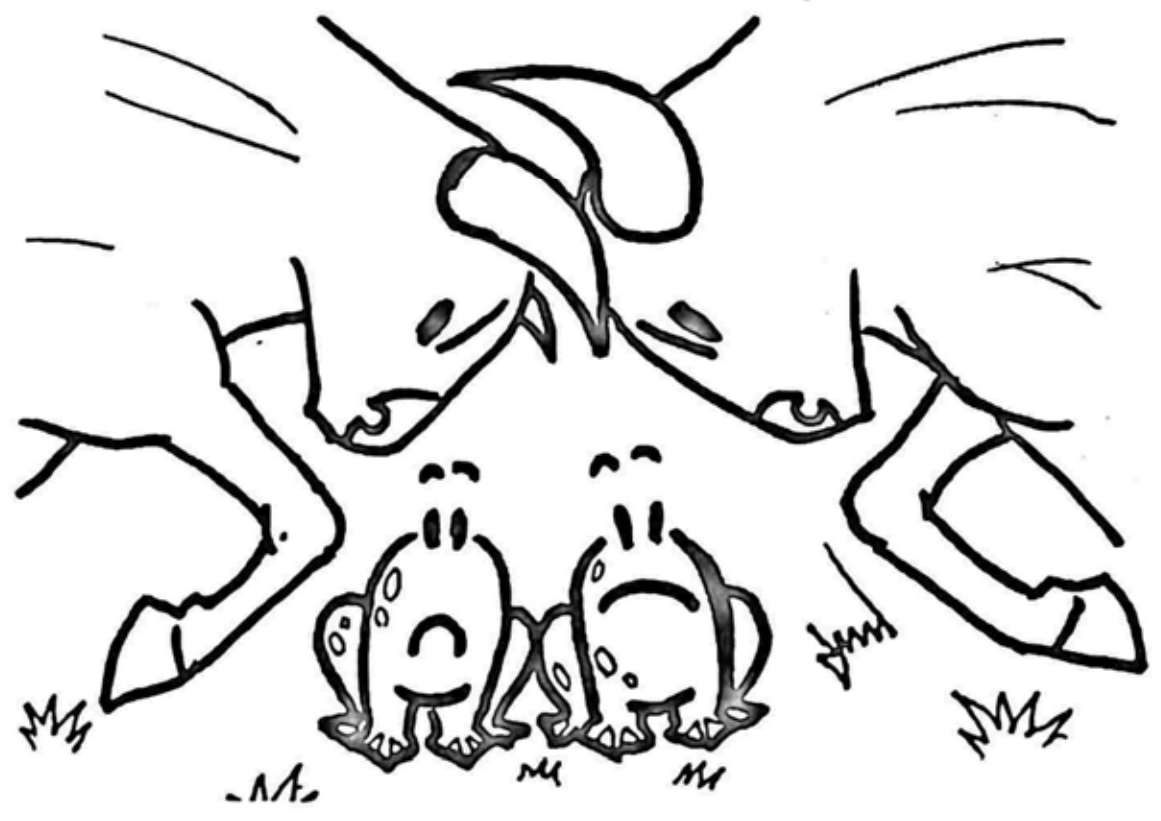
တစ်ခါသော် သိုးတစ်အုပ်သည် ကျောက်တောင်တစ်ခုအနီးရှိ စားကျက် တစ်ခု၌ အစာစားနေ၏။ ထိုအခိုက် လင်းယုန်ငှက်တစ်ကောင်သည် ကျောက် တောင်ပေါ်တွင် နားလျက်ရှိရာမှ သိုးအုပ်တွင်းရှိ သိုးငယ်တစ်ကောင်၏ ကျော ကုန်းပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ထိုးဆင်းကာ သိုးငယ်ကို သုတ်ချီသွားလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ နားနေသော ကျီးတစ် ကောင်သည် ကောင်းစွာတွေ့မြင်လိုက်သည်။ သူသည် များစွာပင် အားကျခြင်း ဖြစ်မိ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် လင်းယုန်ငှက်၏အတုကိုယူလျက် အခြားသိုးငယ် တစ်ကောင်ကို သုတ်ယူရန် သစ်ပင်ထက်မှ သိုးငယ်၏ကျောကုန်းပေါ်သို့ ထိုး ဆင်းလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အဖို့ လင်းယုန်ငှက်ကဲ့သို့ သိုးငယ်ကို သုတ်ချီ နိုင်ရန်ဝေးစွာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပျံတက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ပေ။ အကြောင်း မူကား သူ၏ ချွန်မြသော ခြေသည်း၊ လက်သည်းတို့သည် သိုးငယ်၏အမွှေး အမှင်များတွင် ငြိကပ်နေသောကြောင့်ပင်။

ကျီးမိုက်သည် ခွန်အားရှိသမျှ ရုန်းကန်အော်ဟစ်သေး၏။ သို့သော်
အချည်းနှီးပင်။ မကြာမီ သိုးကျောင်းသားသည် ရောက်ရှိလာကာ ကျီးကို
ဖမ်းဆီးပြီးလျှင် ကလေးငယ်များ ကစားရန်အတွက် ယူဆောင်သွားလေ၏။

နွားနှင့် ဖား

တစ်ရံရောအခါ ဖားငယ်တစ်ကောင်သည် ရေကန်စွန်းတစ်နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုစဉ် မနီးမဝေး မြက်ခင်းထဲတွင် နွားထီးနှစ်ကောင်တို့ ဝှေ့ခတ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်လေ၏။

ထိုအခါ သူသည် အဖော်ဖြစ်သည့် အခြားဖားငယ်တစ်ကောင်အား “အဆွေ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရန်ပွဲကို ရှုပါလော့။ ဤရန်ပွဲကြောင့် ငါတို့လည်း မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရမည်ကို မသိပါ” ဟူ၍ ဟစ်အော်ပြောဆိုသည်။

အဖော်ဖြစ်သော ဖားငယ်မူ လုံးဝ မမှုပေ။

“အဆွေ၊ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်ပါလင့်။ သူတို့မှာ ငါတို့နှင့် မတူပါ။ သူတို့ဘာသာ ရန်ဖြစ်နေခြင်းသည် ငါတို့အတွက် ဘာမျှ ထိခိုက်စရာ အကြောင်း မရှိပါ” ဟု ပြန်ပြော၏။

ဤတွင် စိုးရိမ်ဟန်ရှိသော ဖားငယ်က “အဆွေ၊ ဤနွားတို့သည် ငါတို့နှင့်မတူသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရန်ပွဲ၌ တစ်ကောင်သောနွားသည် အနိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ရှုံးနိမ့်သော ကျန်နွားသည် ဤရေကန်စပ်ရှိ ချုံနွယ်တို့အထဲတွင် လာရောက်ပုန်းအောင်းနေပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်ပါက ငါတို့သည် သူ၏ ဖိနင်းခြင်းကို ခံရကာ မုချမသွေ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရမည်မဟုတ်ပါလော့။ စင်စစ်သော်ကား သူတို့၏ရန်ပွဲသည် ငါတို့နှင့်လည်း သက်ဆိုင်ပေသည်တကား” ဟူ၍ ရှင်းပြပြောဆိုလေ၏။

နှင်းဆီပင်နှင့် ပန်းခြောက်ပင်

တစ်ရံရောအခါ ဥယျာဉ်တစ်ခုအတွင်း၌ ပန်းခြောက်ပင်တစ်ပင်နှင့် နှင်းဆီပင်တစ်ပင်တို့သည် ဝေဆာစွာ ဖူးပွင့်လျက် ရှိ၏။

နှင်းဆီပွင့်တို့သည် အလွန်တရာ လှပမွှေးကြိုင်လှ၏။ ပန်းခြောက်တို့ မူကား ရနံ့မရှိပေ။ တစ်နေ့တွင် ပန်းခြောက်ပင်က နှင်းဆီပင်အား ဤသို့ဆို၏။

“အဆွေ၊ သင့်အပွင့်တို့သည် ကျွန်ုပ်အဖို့ မနာလိုခြင်းဖြစ်ရလောက် အောင်ပင် လှလည်းလှ၏။ မွှေးလည်းမွှေး၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သင့်ကို တစ် လောကလုံးက မြတ်နိုးကြပေသည်တကား။”

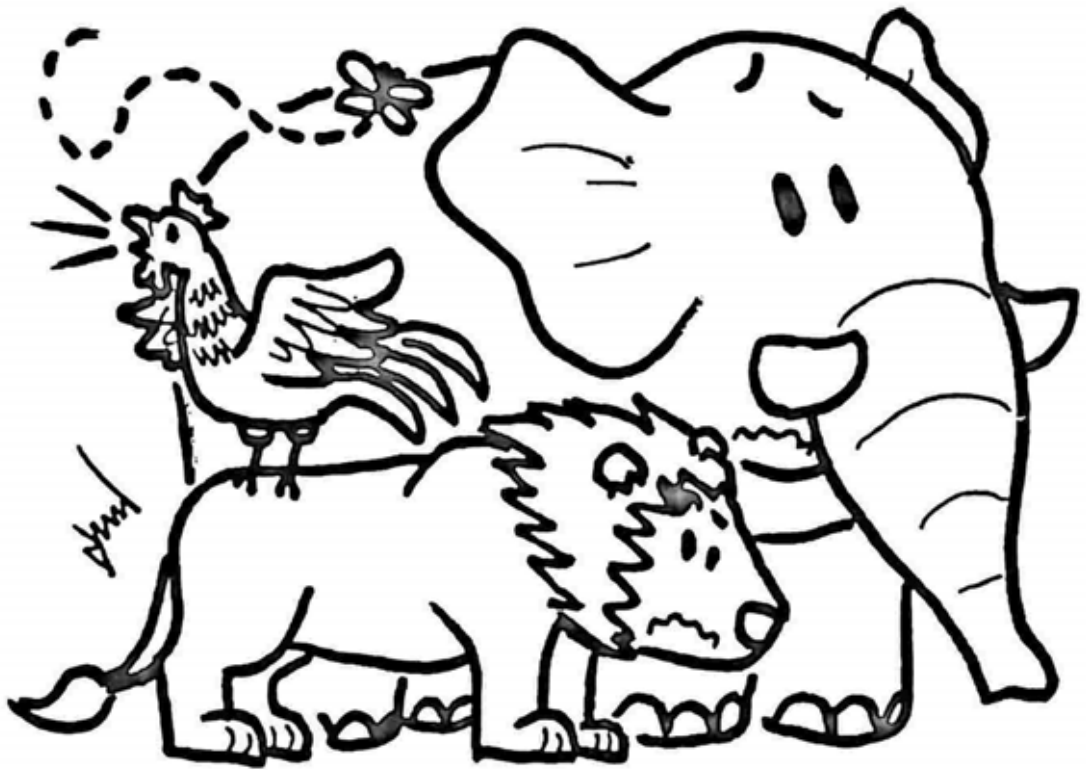
ထိုအခါ နှင်းဆီပင်က “အို-အဆွေ၊ ကျွန်ုပ်၏အပွင့်တို့သည် လှပမွှေး ကြိုင်သည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ထိုအလှ ထိုရနံ့တို့မှာ တစ်ခဏမျှသာဖြစ်ပါ သည်။ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း သူတို့အားလုံး သွေ့ခြောက်နွမ်းနယ်ကာ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြရရှာသည် မဟုတ်ပါလော။ သင့်အဖို့မူကား သင်၏ အပွင့်တို့သည် ခူးဖြတ်ခြင်းပြုသည့်တိုင် နွမ်းနယ်ပျက်စီးခြင်းမရှိ။ ကာလရှည်စွာ တည်မြဲလျက်ရှိပါသည်” ဟူ၍ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်လေ သတည်း။

ခြင်္သေ့နှင့် ဆင်

တစ်ခါသော် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်သည် လွန်စွာ စိတ်အားငယ်လျက်ရှိ၏။ ခြင်္သေ့အပေါင်းသည် ခွန်အားဗလလည်း ရှိကြ၏။ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံကြ၏။ သို့ပါလျက် သူတို့သည် ဘာမှမဟုတ်သည့် ကြက်တွန်သံကိုမူ များစွာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြ၏။ ကြက်တွန်သံကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သည် ထိုအသံမှကင်းဝေးရာအရပ်ဆီသို့ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ကြရသည်ချည်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အဆိုပါခြင်္သေ့သည် သူတို့ကိုဖန်ဆင်းသော နတ်မင်းကြီးထံ သွားရောက်သည်။ ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြစ်တင်ပြောဆို၏။

နတ်မင်းကြီးက “ဤအချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ သင်သည် ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်မဆိုသင့်ပါ။ သင့်အတွက် အကျွန်ုပ်သည် တတ်စွမ်းရှိသမျှ အစွမ်းကုန် ဖန်ဆင်းပေးထားသည် မဟုတ်ပါလော။ သေချာစွာ သုံးသပ်ကြည့်ပါ။ သင့်အဖို့ ဤအချက်တစ်ခုမှလွဲလျှင် အခြားချို့ယွင်းချက်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိပါ။ ကျေနပ်သင့်ပါသည်” ဟူ၍ နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြား၏။

ဤသို့ နတ်မင်းကြီးက ဆိုသော်လည်း ခြင်္သေ့ကား နှစ်သိမ့်ခြင်းမရှိ။ များစွာ စိတ်အားငယ်လျက်ရှိရကား အသက်မရှင်လို။ သေသွားရန်ပင် ဆန္ဒဖြစ်နေသည်။

ထိုသို့ရှိစဉ် တစ်နေ့သ၌ သူသည် အလွန်တရာကြီးမားသော ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကို တစ်နေရာ၌ သွားတွေ့၏။ ဆင်ကြီးကို သတိထား၍ကြည့်သောအခါ ဆင်ကြီးသည် သူ၏နားရွက်တို့ကိုထောင်လျက် တစ်စုံတစ်ခုသော အသံကို နားစွင့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤတွင် ခြင်္သေ့က ဆင်ကြီးအား အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်း၏။ သို့မေးမြန်းခိုက် ယင်တစ်ကောင်သည် သူတို့အနီးသို့ တဝီဝီ ပျံသန်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဆင်ကြီးက “အဆွေ၊ ယင်သတ္တဝါကို သင်မြင်သည်မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ယင်ကောင်များကို လွန်စွာကြောက်လန့်လှပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်၏နားထဲသို့ ၎င်းတို့သာ ဝင်ရောက်လာမည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်သည် မုချ

သေဆုံးရပါလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ရန်မှ ရှောင်ရှားနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်သည် အစဉ် နားစွင့်လျက် ရှိရပါသည်” ဟု ဖြေကြား၏။

ဆင်၏စကားကိုကြားသော် စိတ်အားငယ်လျက်ရှိသော ခြင်္သေ့အဖို့ တစ်မုဟုတ်ချင်း အားသစ်ဝင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူက “သည်မျှကြီးမားသော ဆင်ကြီးပင်လျှင် လွန်စွာသေးငယ်သော ယင်ကောင်ကလေးကို ကြောက်ရွံ့ နေပါက ငါ့အဖို့ ယင်ကောင်ထက် ဆယ်ဆမကကြီးမားသော ကြက်ငယ်ကို ကြောက်ရွံ့မိသည်မှာ ဘာမျှရှက်ကြောက်အားငယ်ဖွယ်ရာ မရှိပါတကား” ဟူ၍ စိတ်တွင်းမှ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ကြမ်းကြုတ်သူ

တစ်နေ့သ၌ လူတစ်ယောက်သည် သစ်တောတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက် လာကာ အကြံအိုက်သောမျက်နှာထားဖြင့် တွေ့လျက်ရှိသည်ကို သစ်ပင်အပေါင်း တို့ မြင်ကြကုန်၏။ ဤတွင် သူတို့က “အဆွေ၊ အဘယ်ကြောင့် အကြံအိုက် ၍ နေပါသနည်း။ သင်၏အဖြစ်ကို ငါတို့ မကြည့်ရက်ပါ” ဟူ၍ ကြင်နာစွာ ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြ၏။

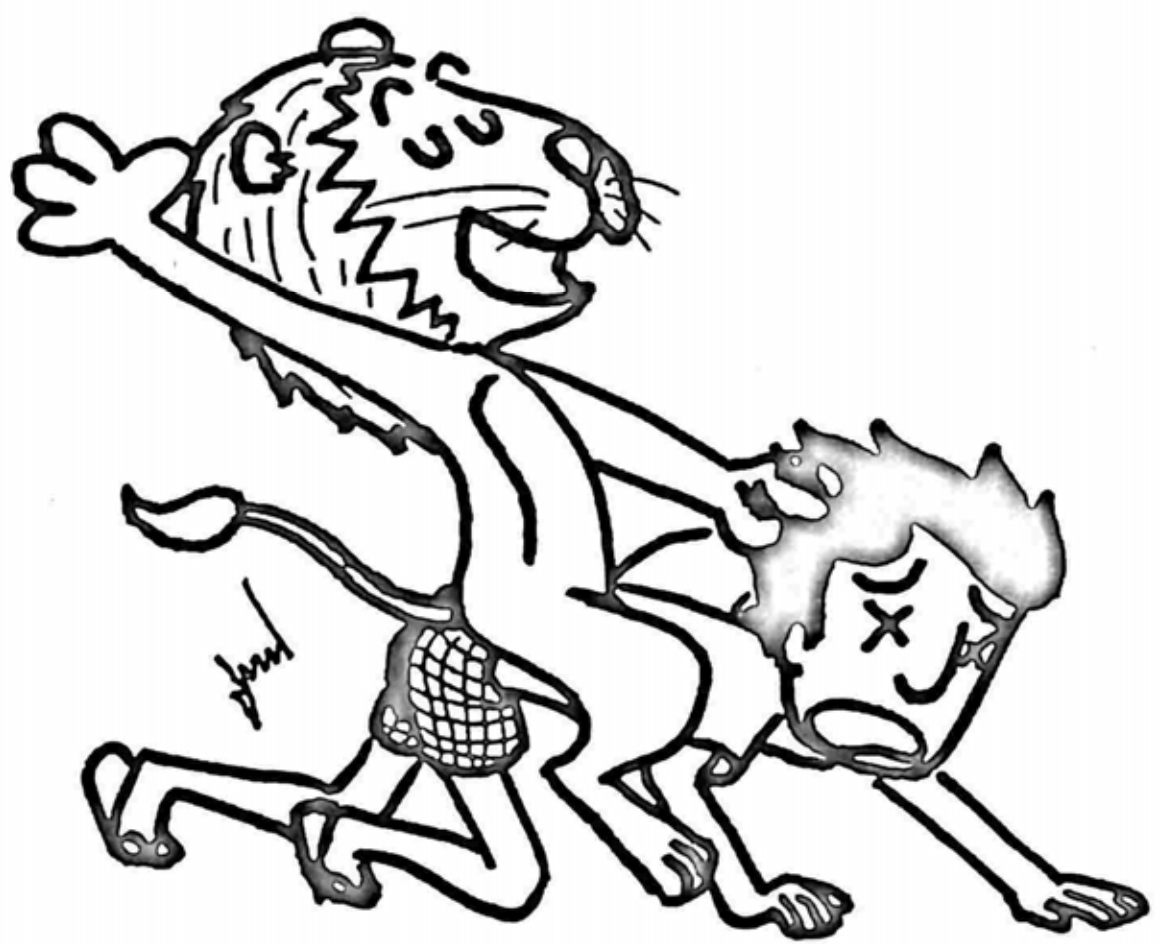
ထိုသူက “ကျွန်ုပ်သည် ပုဆိန်ရိုးအတွက် မည်သည့်သစ်မျိုးအား အသုံးပြုရမည်ကို မသိ ဖြစ်နေပါသည်” ဟု ဖြေကြား၏။

သစ်ပင်တို့က “အဆွေ၊ ဤသို့ဖြစ်ပါက မစိုးရိမ်ပါနှင့်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောပြပါအံ့။ တောင့်တင်းခိုင်မာသော သစ်မျိုးသည် ပုဆိန်ရိုးအတွက် အသင့် လျော်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍ ပြောပြကြ၏။

ထိုစကားကို ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူသည် သစ်ပင်တို့ကို တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် လှဲဖြတ်၏။ တောင့်တင်း၍ အခိုင်မာဆုံးသော သစ်ပင်ကို ရှာ၏။ နောက်ဆုံး သူ့အလိုရှိသော သစ်ကို ရသောအခါ၌ကား သစ်ပင်အားလုံး နီးပါး မြေပေါ်၌ လှဲဖြတ်ပြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

ထိုအခါ ဝက်သစ်ချပင်က ကျွန်းပင်အား “အစ်ကို၊ ငါတို့သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူကို ကူညီမိသဖြင့် ဤသို့ ပျက်စီးရပေသည်တကား” ဟူ၍ ညည်းတွား ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ခြင်္သေ့နှင့် လူ

တစ်ခါသော် တောခေါင်းတစ်ယောက်နှင့် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်သည် တစ်နေရာ၌ တွေ့ဆုံမိကြသည်။ အစတွင် သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အာလာပ သလ္လာပ စကားများကိုသာ ပြောဆိုကြ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌မူ သူတို့သည် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြလေသည်။

တောခေါင်းက လူသည် ခြင်္သေ့ထက် သာသည်ဟုဆို၏။ ခြင်္သေ့ကလည်း ခြင်္သေ့သည် လူထက်သာသည်ဟု ဆို၏။

တောခေါင်းသည် မိမိငြင်းဆိုချက်သာလျှင် အနိုင်ဖြစ်စေလိုသဖြင့် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် တက်ခွစီးနေဟန် ထုလုပ်ထားသော ကျောက်ရုပ်တုတစ်ခုကို ခြင်္သေ့အားပြ၏။ လူသာလျှင် ခြင်္သေ့ထက်သာကြောင်း ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ခြင်္သေ့က “ဤကျောက်ရုပ်ကို ပြသလျက် သင်ငြင်းဆိုသည် မှာ ယုတ္တိမတန်ပါ။ အကယ်၍ ဤနေရာ၌ ငါတို့ခြင်္သေ့များသည် ကျောက်ဆစ် သမားများဖြစ်လျှင်လည်း လူ၏ကျောပေါ်သို့ ခွစီးနေသော ခြင်္သေ့ရုပ်ကိုပင် ထုလုပ်မည်သာတည်း” ဟူ၍ ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

မြည်းနှင့် ဝံပုလွေ

တစ်နေ့သ၌ မြည်းတစ်ကောင်သည် စားကျက်တစ်ခုတွင် အစာစားနေစဉ် အဝေးမှ ဝံပုလွေတစ်ကောင် လာနေသည်ကို တွေ့မြင်သည်။ ဤတွင် သူသည် ခြေကျိုးဟန်ပြု၍ နေလေ၏။ မကြာမီ ဝံပုလွေသည် အနီးသို့ရောက်ရှိလာသည်။ မြည်းအား အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်း၏။ မြည်းကလည်း “အဆွေ၊ ကျွန်ုပ်သည် ခြံစည်းရိုးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်စဉ် ဆူးစူးမိသဖြင့် ဤသို့ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်ုပ်၏ခြေ၌ စူးဝင်နေသော ဆူးကို ဆွဲနုတ်ပေးပါ။ သို့မဟုတ်က ကျွန်ုပ်ကို သင်ကိုက်သတ်စားသည့်အခါတွင် ထိုဆူးသည် သင်၏လည်မျိုကို စူးဝင်လေတော့မည်” ဟူ၍ ပရိယာယ်ဖြင့် ဆို၏။

ဝံပုလွေလည်း မြည်း၏စကားကို အကယ်ဟူ၍ ထင်မှတ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် “ကောင်းပြီ၊ ဤသို့ဖြစ်ပါက ဆူးကို ကျွန်ုပ် နုတ်ပယ်ပေးမည်” ဟု ဆိုပြီးလျှင် မြည်း၏ခြေကိုမကာ ဆူးကို သေချာစွာ ရှာဖွေ၏။

ထိုစဉ် မြည်းသည် ဝံပုလွေ၏မျက်နှာကို ပြင်းထန်သောအဟုန်ဖြင့် ကန်ကျောက်ပြီးလျှင် ထွက်ပြေးသွားလေ၏။ ဝံပုလွေအဖို့ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာကို ရရှိကာ ပါးစပ်ထဲမှ သွားများပင် ပြုတ်ထွက်ကျလာလေသည်။

ဤတွင် ဝံ့ပုလွေက “ငါ့အား ငါ့ဖခင်သည် မြည်းတို့ကို တွေ့ပါက မဆိုင်းမတွပင် ကိုက်သတ်စားသောက်ရန် အသေအချာမှာခဲ့သည်။ သို့သော် ငါသည် ထိုသို့မပြုဘဲ မြည်း၏ဝေဒနာကို ကုစားရန် ကြံရွယ်ခြင်းဖြင့် ငါနှင့် မဆိုင်သောအမှုကို ပြုသောကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရပေသည်” ဟု ညည်းတွား ပြောဆိုလိုက်လေသတည်း။

ပင်လယ်နှင့် သင်္ဘောသား

တစ်ခါသော် လေပြင်းမုန်တိုင်းကျရောက်သဖြင့် ပင်လယ်ရေသည် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာ၏။ လှိုင်းတံပိုးတို့လည်း ကြောက်မက်ဖွယ် ထကြွလာ၏။ ထိုအချိန်၌ သင်္ဘောတစ်စင်းသည် ပင်လယ်တွင်း၌ရှိရာ ခဏအတွင်းမှာပင် လှိုင်းတံပိုးတို့ကြားဝယ် နစ်မြုပ်သွားလေ၏။

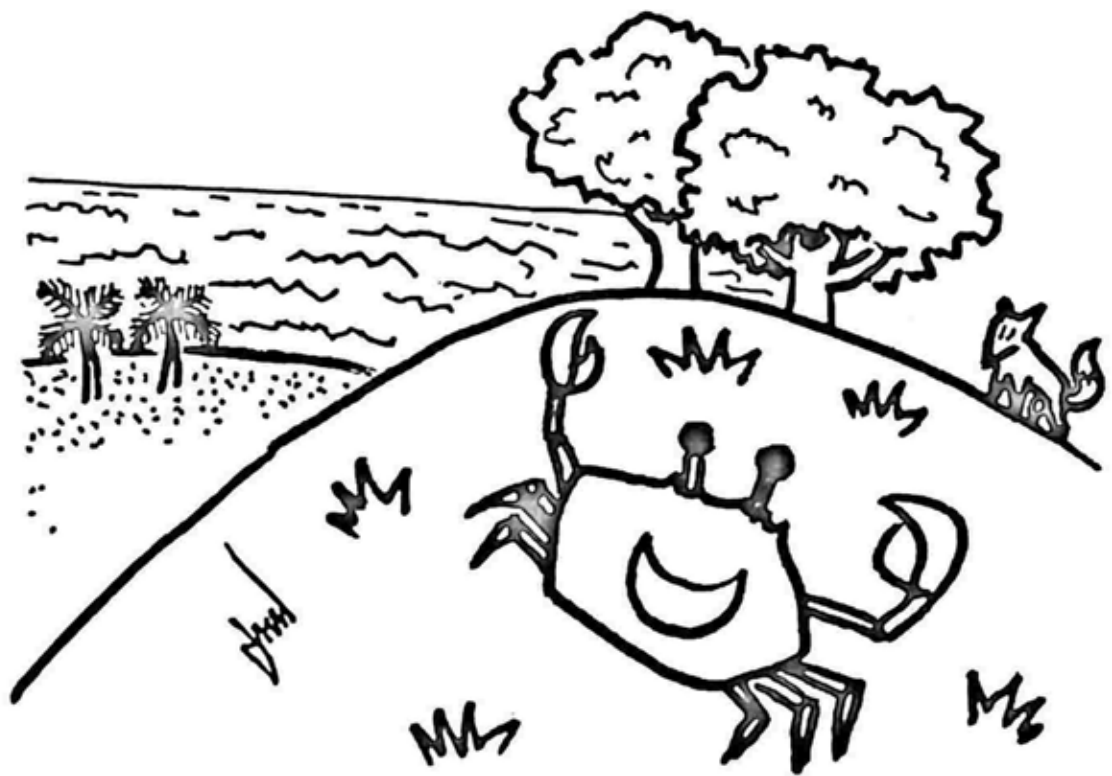
ဤတွင် သင်္ဘောသားများစွာတို့အနက် တစ်ယောက်သောသင်္ဘောသားသည် ကြိုးစား၍ကူးခပ်လေရာ နောက်ဆုံး၌ ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ သူသည် မောပန်းလွန်းသဖြင့် အိပ်ပျော်သွား၏။ အတန်ကြာ၍ အိပ်ရာမှနိုးသော် သူသည် ပင်လယ်ပြင်အား ပြစ်တင်ဆဲရေး၏။

“အို-ဆိုးသွမ်းလှသော ပင်လယ်၊ သင်သည် အစက ငြိမ်သက်ခဲ့သဖြင့် ငါတို့သည် သင်္ဘောလွင့်ခဲ့ကြ၏။ ယခုမူ သင်သည် ဖောက်လှဲဖောက်ပြန် ပြုလိုက်သဖြင့် ငါ့အဆွေတို့ ပျက်စီးကြကုန်လေပြီ။ သင်သည် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခြင်းဖြင့် ငါတို့အား ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေခဲ့သည်တကား။”

ထိုအခါ ပင်လယ်စောင့်နတ်သမီးသည် ရုတ်တရက် ကိုယ်ထင်ပြုလာသည်။

“အို-သင်္ဘောသားငယ်၊ ငါ့အား အပြစ်မဆိုပါလင့်၊ လေကိုသာ အပြစ်
ဆိုပါလော့၊ သဘာဝအားဖြင့် ငါသည် ကုန်းမြေကဲ့သို့ပင် ငြိမ်သက်တည်ငြိမ်သူ
ဖြစ်ပါသည်။ လေပြင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်၍သာ ဤသို့ မငြိမ်မသက် ဖြစ်သွား
ရပါသည်” ဟူ၍ ပြန်လည် ချေပပြောဆိုလိုက်လေ၏။

နေရင်းအရပ်ကိုစွန့်သော ကဏန်း

တစ်ရံရောအခါ ကဏန်းတစ်ကောင်သည် သူ၏နေရင်းအရပ်ဖြစ်သော ပင်လယ်ကမ်းခြေကို စွန့်ခွာလျက် မြက်ခင်းတစ်ခု၌ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်၏။ အကြောင်းမှာ မြက်ခင်းသည် နေထိုင်ရန် သာသာယာယာ ရှိသည်။ အစာရှာလည်း လွယ်ကူသည် ဟူ၍ ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့သော် သူပြောင်းရွှေ့ပြီး၍ မကြာမီပင် မြေခွေးတစ်ကောင်သည် မြက်ခင်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ သူသည် လွန်စွာဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည်။ ကဏန်းကို တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စားရန် ကိုက်ဖမ်းလေ၏။

ကဏန်းသည် မြေခွေး၏ပါးစပ်တွင်းဝယ် အသက်ပျောက်အံ့ဆဲဆဲရှိရာမှ “သဘာဝအားဖြင့် ငါ၏အရပ်သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေသာဖြစ်၏။ သို့စင်လျက် ငါသည် ငါ့အရပ်ကိုစွန့်ခွာကာ ဤနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် ဤသို့ ဖြစ်ရပေသည်တကား” ဟူ၍ မြည်တမ်း ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ကြောင်နှင့် ကြက်တူရွေး

တစ်ခါသော် လူတစ်ယောက်သည် ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ကို ဝယ်ယူပြီးလျှင် အိမ်၌လွတ်ထား၏။ ကြက်တူရွေးလည်း လွတ်လပ်စွာ မြူးထူးခုန်ပေါက်ပြီးနောက် ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်၌ နားလျက် အော်မြည်နေ၏။

ထိုအခါ သူ၏အသံကြောင့် မီးဖိုဘေးတွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော ကြောင်သည် ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွား၏။ ဤတွင် ကြောင်က “အို-ငှက်ငယ်၊ သင်သည် အဘယ်ကိစ္စအတွက် ဤအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသနည်း” ဟု မေးလိုက်၏။

ကြက်တူရွေးက “သင့်သခင်သည် ကျွန်ုပ်ကို ဈေးမှဝယ်ယူပြီးလျှင် ဤအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍ ပြန်လည် ဖြေကြား၏။

ထိုအခါ ကြောင်က “အို-အတင့်ရဲလှသော ငှက်ငယ်၊ သင်သည် နောက်မှရောက်ရှိလာသူဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဆူညံစွာ အော်မြည်နေရပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ဤအိမ်၌ပင်မွေးကာ ဤအိမ်၌ပင် နေထိုင်လာသူဖြစ်ပါ

သည်။ သို့စင်လျက် ကျွန်ုပ်အော်မြည်သောအခါများတွင် အိမ်သားတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို ရိုက်နှက်တတ်ပါသည်” ဟူ၍ ပြောဆို၏။

ဤတွင် ကြက်တူရွေးက “အဆွေကြောင်၊ သည်အတွက် အနည်းငယ် မျှ စိုးရိမ်ခြင်းမဖြစ်ပါနှင့်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ မည်သို့ပင် အော်မြည်စေကာမူ အိမ်သား တို့သည် ရန်ပြုကြမည်မဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏အသံသည် သင့်အသံကဲ့သို့ သူတို့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေပါ။ သာယာကြည်နူးခြင်း ကိုသာ ဖြစ်စေပါသည်” ဟူ၍ ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

မြေခွေးနှင့် နံကောင်

တစ်ခါသော် နံကောင်တစ်ကောင်သည် သစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်တွင် နားလျက် အော်မြည်နေ၏။ သူ၏အသံကို မြေခွေးတစ်ကောင်သည် ကောင်းစွာ ကြားရသည်။ ဤတွင် မြေခွေးသည် နံကောင်ကို ကိုက်သတ်၍ မြန်ဂျက်စွာ စားသောက်လိုလာ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် နံကောင်ကို လှည့်စားခြင်းဖြင့် သူ့လက်တွင်းသို့ ရောက်စေအံ့ဟု ကြံစည်၏။

သူသည် နံကောင်ရှိရာ သစ်ပင်အောက်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အဆွေ နံကောင်၊ သင်၏အသံသည် အလွန်သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိလှပါသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ သင်ကဲ့သို့ သာယာနာပျော်ဖွယ် အော်မြည်တတ်သူမျိုးနှင့် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်လိုလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ထက်မှ ဆင်းသက်၍ ကျွန်ုပ်ထံလာခဲ့ပါ” ဟု မြှောက်ပင့်၍ လှည့်ဖြားပြောဆို၏။

နံကောင်လည်း မြေခွေး၏ လှည့်ဖြားချက်ကို ကောင်းစွာ ရိပ်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူက “အဆွေမြေခွေး၊ သင့်အနီးသို့ ကျွန်ုပ်ချဉ်းကပ်လာလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်မနေပါနှင့်။ ခြေခွေးတို့နေထိုင်ရာ တွင်းဝ၌ ကျွန်ုပ်၏အမျိုးအနွယ် နံကောင်များ၏ အတောင်ပံများကို တွေ့သည်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့၏ အပြုအမူကို ရိပ်မိသိရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍ ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ကြောင်နှင့် ကြွက်

တစ်ရံရောအခါ အိမ်တစ်အိမ်၌ ကြွက်များ မင်းမူကျက်စားလျက် ရှိသည်။ အိမ်ရှင်သည် သူတို့၏ရန်ကို ကာကွယ်ရန် ကြောင်တစ်ကောင်ကို မွေးမြူထား၏။ ထိုကြောင်သည် ကြွက်များကို တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ဖမ်းယူ၍ ကိုက်သတ်စားလေသည်။

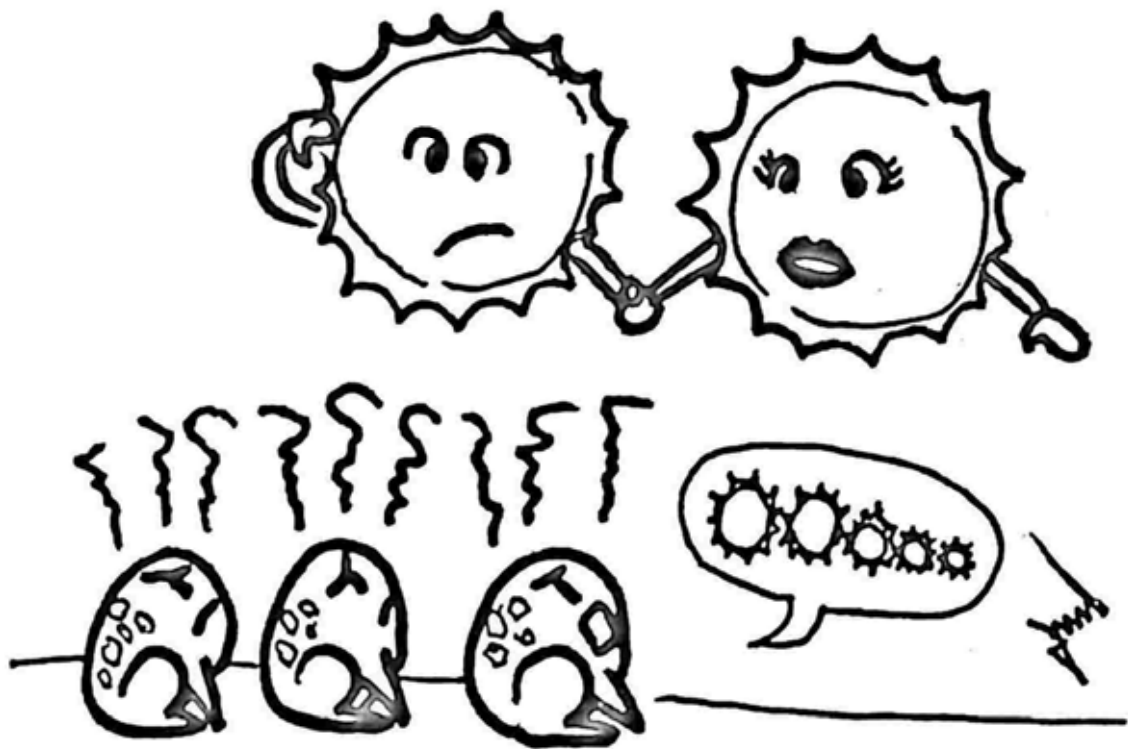
နောက်ဆုံး၌ ကြွက်တို့သည် သူတို့၏ကြွက်ဦးရေ တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးလာသည်ကို သတိပြုမိလာကြ၏။ သို့ဖြင့် ကြောင်၏ဘေးရန်မှ လွတ် ကင်းရန် အညီအညွတ် စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြသည်။

အစည်းအဝေးတွင် မည်သည့်ကြွက်မျှ ကြောင်မမီရာအရပ်ဖြစ်သည့် အိမ်နံရံ ကြွက်လျှောက်များပေါ်မှ ဆင်းသက်ခြင်း မပြုရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်းလည်း ကြွက်အားလုံးသည် ကြွက်လျှောက်ပေါ်၌သာ သွားလာနေထိုင်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ကြောင်သည် ကြွက်များကို လှည့်ဖြားခြင်းဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းလာစေရန် သူ၏ကိုယ်ကို နံရံ၌မှီလျက် သေဟန်ဆောင်၍ နေသည်။

ဤတွင် ကြွက်ကြီးတစ်ကောင်သည် ကြွက်လျှောက်အစွန်းမှနေ၍ သေဟန်ဆောင်နေသော ကြောင်အား “အို-အဆွေ၊ သင်သည် နံရံကိုမှီ၍ နေနိုင်သမျှ နေပါလေလော့။ ငါတို့က သင့်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယုံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ စင်စစ်သော်ကား ငါတို့သည် သေဆုံးနေသော ကြောင်ကို မဆိုထားဘိ၊ ကောက်ရိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကြောင်ရုပ်ကိုပင် ဖြစ်စေကာမူ ဤနေရာမှ ဆင်းသက်လာကြတော့မည် မဟုတ်ပါ” ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်လေသတည်း။

နေမင်းနှင့် ဖားများ

တစ်ခါသော် ကောင်းကင်မှနေမင်းသည် ထိမ်းမြားလက်ထပ်မည်ပြု၏။ ထိုအခါ ဖားအပေါင်းသည် မိုးကောင်းကင်သို့မျှော်လျက် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် သံပြိုင်ဟစ်အော်ကြ၏။

မိုးကောင်းကင်မှ နတ်မင်းကြီးသည် ဖားတို့၏ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သံကိုကြားသော် များစွာ နားငြီးခြင်းဖြစ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် အကြောင်းရင်းကို စုံစမ်းအံ့ ဟူ၍ ဖားတို့ထံ လာရောက်မေးမြန်း၏။

ဤတွင် ဖားအပေါင်းက “အရှင်နတ်မင်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းကင်မှ နေမင်း ထိမ်းမြားလက်ထပ်မည်ဆို၍ ကန့်ကွက်သောအားဖြင့် ဤသို့ ဟစ်အော်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ နေမင်းတစ်ပါး၏ အပူရှိန်ကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြင်းပြစွာ ခံစား၍နေကြရပါသည်။ အကယ်၍ နေမင်းသည် အိမ်ထောင်ပြုမည်ဆိုပါက သားမယားများပါ တိုးပွားလာမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ သူတို့အားလုံး၏အပူရှိန်ကို မည်ကဲ့သို့ ခံနိုင်စွမ်း ရှိကြပါတော့အံ့နည်း” ဟူ၍ ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်လေ၏။

သိမ်း၊ စွန်နှင့် ခိုများ

တစ်ရံရောအခါ ခိုတစ်သင်းသည် ခိုအိမ်တစ်ခု၌ နေ၏။ သို့နေစဉ် စွန်တစ်ကောင်သည် သူတို့ထံ ရံဖန်ရံခါ ရောက်ရှိလာသည်။ အပြန်တွင် ခိုတစ်ကောင်ကျစီ ထိုးသုတ်သွားတတ်၏။

နောက်ဆုံး၌ ခိုတို့သည် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်ထံ သွားကြသည်။ သူတို့ကို စွန်၏ရန်မှ ကာကွယ်ပေးပါရန် ပြောဆိုပြီးလျှင် ဖိတ်ခေါ်လာခဲ့၏။

သိမ်းငှက်ကား သူတို့အားထားသကဲ့သို့ သူတို့အတွက် ကာကွယ်ပေးခြင်း မပြု။ သူတို့ကိုသာ ဖမ်းယူစားလေတော့၏။ သို့စားရာတွင် သိမ်းငှက် ဖမ်းယူသော ခိုအရေအတွက်မှာ စွန်ဖမ်းယူသော ခိုအရေအတွက်ထက်ပင် ပို၍ များပြားနေသေး၏။

ဤတွင် ခိုအပေါင်းသည် သူတို့၏အမှားအတွက် နောင်တကြီးစွာ ရလျက် ရှိကြလေ၏။

အမြီးပြတ်သော မြေခွေး

တစ်နေ့သ၌ မြေခွေးတစ်ကောင်သည် ထောင်ချောက်တစ်ခုကို တိုးဝင် မိ၏။ သူသည် ထောင်ချောက်မှလွတ်မြောက်ရန် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်သည်။ နောက်ဆုံး၌ လွတ်မြောက်သွားသည်။ သို့သော် သူ၏အမြီးမှာမူ ထောင်ချောက် ၌ညစ်ကာ ပြတ်လျက် ကျန်ရစ်၏။

မြေခွေးအဖို့ အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရသည်ကား မှန်၏။ သို့သော် အခြားမြေခွေးများနှင့် မတူ၊ သူတစ်ကောင်တည်း ထူး၍ အမြီးမရှိဘဲ ဖြစ်နေ သဖြင့် လွန်စွာ ရှက်ရွံ့မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သူနည်းတူ အခြား မြေခွေးတို့လည်း အမြီး ပြတ်များ ဖြစ်စေခြင်းဖြင့် သူ့အရှက်ကို ကာကွယ်အံ့ဟု ကြံစည်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် သူသည် မြေခွေးအပေါင်းကို စုဝေးခေါ်ယူသည်။

“အဆွေတို့၊ သင်တို့အဖို့ အမြီးများရှိခြင်းဖြင့် ဘာမျှ အကျိုးမထူး၊ ၎င်းတို့မှာ အကြည့်ရလည်း ဆိုးသည်။ အလွန်လည်း လေးလံလှသည်။

mgjoe.com